

Merhabalar efendim hadi bakalım (gülme sesi) çocukluğumdan başlayarak... Evet aslında çocukluğumun hangi tarafından başlayayım? Neresinden? Hangi yaş itibariyle, çok bilemedim, belki de çocukluğumda hatırladığım ya da aklımda kalan yerlerden mi başlamak lazım?

Benim çocukluğum İstanbul'da şeyde, dediğimiz yerde, o civarlarda geçti ağırlıklı o bölgede. Çok hatırlayabildiğim anılarımın çoğu oradaki eve dönük. Daha sonra lise zamanında işte "****" taşındık. Liseye kadar olan çocukluk hep "****" geçti. İstanbul'un eski mahallelerindedir, oldukça eski mahallelerinden. Yani mahalle kültürünün fazlaca olduğu, mahallenin içerisinde böyle çok yakın pazarların olduğu, o mahalle içerisinde aslında akrabaların da birbirleri ile daha çok konumlandığı mahalleler şeklinde yerleşimi daha fazla olan bir bölge. Dolayısıyla hani herkes birbirini, bir şekliyle tanır; ne yaptığını, nasıl yaşadığını, nereden geldiğini, nasıl devam ettiğini yani çok iç içe geçmiş hayatlar aslında. Belki kısmen çocukken de çok yorulduğumuz, çok özelimizin ya da kendimize ait yaşam alanları bulmakta çok zorlandığımız aslında mekanlarken, biraz da tabi insanın ne kadar da olsa, daha güvende hissettiği yerler oluyor; öyle tahmin ediyorum. Şimdi tekrar geriye dönüp bir düşündüğümde. Daha güvenle dolaştığın, daha geç saatlere kadar sokaklarda, hani mahallede kalabildiğin, eve -bahçede olsa- geç girebildiğin yerler.

Bir işçi, aslında şöyle: Babam İstanbul'a gelmiş, yerleşmiş. Niğdeli benim ailem. Niğde'den gelmiş daha doğrusu, iş imkânını orada yeterince bulamayınca, birçok iş yapmış işte; böyle vekil öğretmenlik, şudur, budur. Epeyce oranın köylerinde dolaşmış ama sonra orada bir şey bulamayınca kendine geçim kaynağı, İstanbul'daki akrabaların yanına geliyor ve burada fabrikaya işçi olarak "****" vardır, şey traktör fabrikası, çok bilinir. Orada, Demirkapı'da hatta o bölgede. Oraya işçi olarak giriyor ve ondan sonra da işte, tekrar memlekete gidiyor. Orada annemi görüyor, evleniyor, sonra annemi de getiriyor ve oraya, "****" deki, "****" mahallesi dediğimiz bir mahalle var. Oraya yerleşiyorlar. Sonra da işte ben, bana hamile kalıyor annem. Ondan sonra tam doğuma yakın işte bir ay falan kala, hadi beni götürüyorlar oraya. Orada akrabalar var. Anneme daha şey olsun destek olurlar, yardımcı olurlar, yardımları olur diye götürüyorlar. Annem orada doğum yapıyor bana. Sonra doğum yaptıktan sonra, bir iki ay sonra, tekrar geri getiriyor babam. Öyle bir şeyimiz var. Evet 69'un sonlarına doğru doğuyorum. Sonra da işte İstanbul tabi yani benim mekanım orası ve hep İstanbul oldu. Dönem dönem belli yazlarda, genellikle sık sık giderdik; her yaz memlekete anneannemin olduğu yere ama ağırlıklı olarak çocukluğum, her türlü şeyim zaten İstanbul'da geçti. O bölgede geçti.

Evet yani öyle bir çocukluk, babamın işçi olma durumu; çok yoğun yaşadığı bir iş mesaisi hatırlıyorum. Mesailere kalışını çünkü daha sonra işte kardeşlerimin doğduğu, doğduğundan sonra falan da biraz daha zorlaşan bir hayat tabi ama şey de yani o kadar çok hani yoğun yoksulluk falan çektiğimizi hatırlamıyorum. Yani hemen hemen bir ekonomik sıkıntı içerisinde büyüdüm diyemem. Zaten o dönemlerde biraz hani; okul, eğitim, sağlık gibi şeylerin de çok fazla

böyle insanın hayatında hani karşılayamayacağı, belirleyemeyeceği, şeklinde bir sıkıntı yaşattığını da hatırlamıyorum. Çünkü çok yakında bir ilkokul hani vardı mahallede. Genelde herkes aynı ilkokula girerdi. Dolayısıyla orada hiç okul aramak gibi bir derdimiz olmadı. Sadece okula ilişkin hatırladığım şeylerde, öğretmenlerin çok sık değiştiği olmuştu. Niyeyse öyle ama hani ilkokul öğretmenlerinin biraz daha kalıcı olmasını beklersin, ilkokulu bekle...şey yaparken. Sadece bir iki yıl olan ve çok derin izler bıraktığı bir hocamı hatırlıyorum. O iki yıl birlikte olmuştuk. Çok sevdiğim biriydi ama ondan sonra ayrıldı.

Mahalle, mahalleden biraz bahsetmem lazım diye düşünüyorum. Çünkü ilginç bir mahalle bizimki biraz. Çünkü değişik tipte insanlar vardı orada. Eğer şey yapmayı bilersen yani onların o farkını, senin için her birinin hikayesi olduğunu aslında biraz hissetmeye çalışırsan farklı insanlardı. Eğer o hikayeleri değil de yaşattıkları üzerinden gidersen de aslında mahallenin çokça konusu, dedikodusu ya da insanların belki birbirleriyle anlatıp şikâyet ettikleri durumlar olarak da algılamak mümkün bu hikayeleri ama bizim çocuk aklımızla hem korktuğumuz hem merak ettiğimiz hem ilginç bulup hem de çok anlamlandıramadığımız birtakım bazı durum ve ilişkiler yaşandığı bir mahalleydi. Dediğim gibi biraz da akraba, akraba ilişkileri yoğun olunca akrabalar arasındaki o şeylerde: iç çekişmeler ya da birbirine şey olarak hani, hani derler ya bir söz var, akraba ya da birbirinin ne hani iyi olduğunu ne de çok kötü olduğunu ister, gibi bir duygu vardır, şey söz vardır. Orada da mesela onun yaşandığını bilirim. Çünkü bizim okul, benim çok yaşıtım olan şey vardı: arkadaşım. Annesinin sürekli bizim hani okul başarılarının karşılaştırdığını ve öyle bir durum içerisinde sürekli bununla ilgili bir şey yaşadığımı çok iyi hatırlıyorum. Ya da mesela yeni bir şey alındığında, bize işte gelip o ne alınmış? Ne zaman alınmış? Niye alınmış? Falan gibi bu tür kontrollerinin yapıldığını ve hani bazen insan böyle çok yeni bir şey aldığında göstermek ister falan ya da giyip dolaşmak ister. Bunu hatta yapmamak gibi hani yani yapma hani, giyme bunu, seni çok şey yapmasınlar falan gibi böyle bir şeylerin olduğunu kesik kesik hatırladığım durumları yani hatırlıyorum şu anda. Hatta bir tanesinde öyle korkmuştum ki onu hiç unutmuyorum: yağmurlu bir gün, şey yapmışım üstüme giymişim yeni mantomu okuldan geliyorum, o kişinin geleceğini, annem dedi ki geliyorlar, oturmaya geliyorlarmış, dedi. Öyle bir şeyle onu sobanın bir yerine fırlatmışım ki kenarının yandığını falan hatırlıyorum (gülme sesi). Çok üzülmüştüm. Sonra böyle garip şeyler yani duygular.

Hani bazı şeylerin duygusunu çok yoğun yaşayamadığımızı, çok şımartılmadığımızı hani bu gibi duyguları hatırlıyorum ama zaten şunu da şey yapıyorum, bir fark vardı bende oradaki çocukluk şeyinden, böyle kendime özel olarak sakladığım, evden kaçıp bahçenin bir kenarında kendimle yaşadığım, bir ağaç altında bir salıncak kurup, kendimle çok konuştuğum, kendime ait zamanlarımın çok oldu, olabileceği mekanları ve şeyleri yarattığımı hatırlıyorum. Çünkü küçük, küçükçe bir bahçemiz vardı evimizde. O şirin bir bahçeydi bence. Bizim evin önündeki küçük sayılırdı ama bir de onun arkasında epeyce büyükçe birkaç şeyin, evin kapısının açıldığı bir

bahçe, alan vardı. Birisinin o alan ama büyükçe bir daha büyükçe bir bahçeydi. Bizim bahçe de babam çok severdi o tür şeyleri; yani ekip, biçmeyi, domates, salatalık böyle küçük küçük şeyler çok da güzel yapardı çok. İşten geldikten sonra hemen kendini bahçeye atar, şeylerini giyer böyle bahçe ayakkabılarını falan giyer ve başlardı orayla uğraşmaya. O kadar da güzel uğraşır ki ve o salatalıklara, domateslere bayağı bayağı özenirdi ve biz o dönemde onu çok keyifle yedik. Yani bahçeden kopartıp salata yapmak, babamın o keyifle uğraşısını görmek falan, gerçekten çok keyif vericiydi.

O anlamda iyi bir çocukluk geçirdim, yani o anlamda keyifli bir çocukluk geçirdiğimi düşünüyorum ama arkadaşlık şeyine baktığında hani böyle çok kafa dengi, yani oturup birlikte hayaller kurduğun, sohbetler ettiğin, böyle derin arkadaşlarımı çok hatırlayamıyorum hani o dönemden. Belki biraz daha çok kendimle kalmayı sevdiğim için mi? Ya da kafama uygun birilerini bulamadığım için mi? Ya da çok biraz aslında ketum olduğumdan, çok bir şeyleri paylaşmadığım için mi? Ee, bilmiyorum yani belki biraz, biraz daha kendine, içe dönük bir çocuk, içe dönük bir çocukluk yaşadığımı hatırlıyorum. Kendi içimde kendimi, kendimi, şeyleri hikayeleri daha büyük hatırlıyorum. O, o, orasını hatta öyle bazen öyle bir durumdur ki şey de yapmıyorum yani çok da fazla hani niye bu o dönemden kalan çok çocukluğuma ilişkin arkadaşlıklarım, benim daha çok lisede oluşan arkadaşlıklarım oldu. Daha derin arkadaşlıklarım ama. Ondan öncesindeki çok böyle arkadaşlarımı şey yapamıyorum hani. Şimdi düşündüğümde hatırlamıyorum hani. Çocukluk, mahalle arkadaşı hani bu kimdi? Şu kimdi? Birileri vardı ama hiç böyle bir izler bırakmamış ben de. Ya ben biraz uzaklaşmışım dediğim gibi ya da öyle bir şey kurmamışım, kuramamış. Öyle bir o, o noktada çok anlatacağım arkadaşlık ilişkileri yok biraz kendimde, bende kalan. Daha çok kendimle oluşturduğum ilişkiler var. Bir şey de tabi, biraz benim hani, benden daha küçük yedi, altı, yedi yaş küçük bir kardeşim vardı. O doğduktan sonra Aslında biraz onun bakımı, onun şeyiyle çok ilgilenmişim yani. Biraz zor bir çocuktur o. Biraz sağlık problemi de zayıf doğdu, erken doğdu. Annem de o konuda bayağı sıkıntı çekti. O, oradaki o yedi yaşında olma, altı buçuk, yedi yaşında olma, okula yeni başlama aslında çocuktum ama gene de bir biçimiyle o sorumluluğu almışım, diye hatırlıyorum (gülme sesi). İlginçtir mesela ona mamasını ya da muhallebisini yedirirken, sende çocuksun. Biraz yemese bıraksa da kalanını ben yesem falan gibi (gülme sesi). Bunu çok iyi hatırlıyorum yani annemin de yapıp da hadi bunu yedir falan dediğinde, ya bu kadar yeter mi ona, artık durur mu falan ben de bunu yiyeyim falan dediğimi; birlikte bir kaşık ona, bir kaşık bana, şey yaptığımı, o yedi yaşın şeyinde onu hatırlıyorum aslında şimdi tekrar böyle bir hatırlayınca kardeşimi.

Bir de mahallede, şey oynardık biz çok: bahçede; bakkalcılık gibi oyunları çok oynardık ve mesela orada terazi yapardım. Yapraklardan, ağırlıklarda ağırlıklar koyar, bu, denge sağlayıp, terazilerle satıp, işte bir şeylerle o tamamen o dükkân ve alışveriş işini, bakkalcılığı çok oynadığımı hatırlıyorum. Bir de böyle küçük kendi kendimize oyunlar yaptığımız işte birinin anne, birinin baba,

birinin çocuk, belli işler, meslekler hani o tür oyunlar oyunlar üzerinde de kurgular yaptığımı, böyle yönet, yönetmenlik yaptığımı falan (gülme sesi) şimdi şeyden hatırlıyorum. Şimdi daha iyi hatırladım. Yani bahçe de çok zaman geçirirdik biz. Bayağı bayağı. Onu, onu iyi biliyorum, iyi hatırlıyorum ama işte kimlerdi onlar? Hangileriydi? Komşu çocuklarıydı evet yani çocuklarla daha fazla. Mesela, kendi kendimden daha küçük yaş çocuklarla birlikte olmayı, onlarla birlikte zaman geçirmeyi, onlara bakmayı, böyle bir çocuk ilişkilerim daha iyiydi. Nedenini bilmediğim bir şekilde. Belki orada hani onların beni dinlemesi mi çok hoşuma gidiyordu? Ya da onlara gösterdiğim özen, onlarla kurduğum ilişki, bu hep böyle yani onları daha anlayabilir, hani onları dinleyebilir daha sabır gösterebilir durumda hissediyordum ve belki onların beni bu kadar, benim etrafımda toplanıp, benim kendileriyle ilgilenmemden zevk almalarından da ben bundan zevk alıyordum herhalde. Böyle bir durum vardı aslında.

Seksen döneminde, Seksenler'i hatırladığımda işte kaç, aşağı yukarı on yaşlarında falandım. O darbeyi mahallede böyle derinlemesine hissettiğimiz bir şey olarak baktığımda arada böyle koşturmaların olduğu, gece yarıları işte, gece karanlıkta falan birtakım insanların mahallenin aşağısından, yukarisına doğru koşturduğunu falan hatırladığım dönemler var. Yani ne, ne, nedir bu ilişki nedir? Kimdi bunlar? Falan böyle bu konulara ilişkin çok fazla şeyin evde fazla konuşulmadığını hatırlıyorum. Benim o dönem öncesi hatırladığım önemli şey: babamın işte Maden İş sendikasında da içinde olması, hani o sendikanın 80 darbesinden önce sendikaya bağlı, sendikanın bize işte belli kamplar; yaz kamplarına falan götürdüğünde, o kamplardaki eğitim çalışmaları içerisinde mesela ritmik marşlarla yürüdüğümüzü, belli marşlar söylediğimizi, ondan sonra o kamptaki yemekhanede bu tabldotları alırken sıraya girip, o yemekleri alıp, masalarda birlikte oturup, yemek öncesi ve sonrası belli alanlarda, o yaşta eğitim alırken; bizler de çocuklar olarak ne konuşuyorlar? Neler oluyor? Diye onları dinlediğimizi, anlamaya çalıştığımızı ve toplu bir durum içerisinde birlikte hareket etme duygusu içerisinde davrandığımızı anlıyorum ama bunların bu kadar yani o kampta yaşadığınız bir şeylerin kalkıp hani eve döndüğümüzde, eve geldiğimizde, neden evin içerisinde ya da mahalle içerisinde o tür birlikteliklere taşınmadığını, hiç bunun sanki hani ayrı ayrı bir şeylermiş gibi; kampa gittik tamam orada bir şeyler vardı, ama yaşandı ama evde bunun hiç konuşulmadığını, annemin babamla ya da başka birileriyle, bu tür bir şey içerisindeki bir tartışmalarına hiç şahit de olmadığını hatırlıyorum. Özellikle mi saklandı? Ya da belli bir şey mi vardı? Bunu net olarak hatırlayamıyorum ama konuşulmadığına çok eminim. Çünkü o durumların, o yaşanan şeyi hareketliliği, durumu, ben çocukluktan, ben de kalmamış.

Daha sonra, liseyle hatta üniversiteli, üniversiteyle birlikte o döneme geri döndüğümde, hatırlamaya çalıştığımda ya biz ne yaşıyorduk? Ve niye bunların anıları bende yok! Dediğimde bir türlü hani şey yapamıyorum, orayı çok çözümleyemiyorum. Korunmak, korumak amacıyla mı? Çok başka türlü bir bilinçle mi? Getireceği sıkıntılara ilişkin, alınan tedbirlerle mi? Ama biz bunu, bu darbeyi çok şey yaşamadık yani o dönemin sıkıntıları içerisinde yaşayamadık. Yani bizim eve

bir polis gelmedi, işte ne bileyim, başka türlü bir şey olmadı, babamın bu konuyla ilgili bir mağduriyetini yaşamadım. Hani bir sendika durumu içerisindeydi babam ama o sendikanın yaşadığı, mağdur ettiği durumlar içerisinde de olan bir durum yoktu.

Bir grev, grev durumu yaşadık, o grevle ilişki dayanışmayı hatırlıyorum. Yani o grev alanında toplantıları, birlikte yenilen yemekleri, oraya gidip gelmeleri, evde onunla ilgili yapılan hazırlıkları falan hatırlıyorum ama darbeye ilişkin o riskli durumu, olayı bizde bıraktıklarını ailecek hiç hatırlamıyorum açıkçası. Hatta mahalledeki bile o durumu hatırlamıyorum. Yani hatırlamıyorum derken; belirgin bir şekilde, mahalle içerisinde bu durumun yaşandığını, bir taraf olduğunu anlatabiliyor muyum? Belli bir taraf, taraf olduğunu ve ona dönük bir şey, bir eylemlik içinde bulunduğu falan da ben de hiç kalmamış. Eminim olsa kalırdı. Yani ne sağ ne de sol noktasında; herhalde olabildiğince kendilerini geri çekip, bu durumun içerisinde taraf olmamaya çalışarak korumaya çalıştıkları bir şeyler yaşandı. O konuda ee, o konuda galiba öyle bir netlik var herhalde gibi.

Başka, biraz şeyden belki bahsetmek lazım. Mahallenin kendi hali içerisinde bizim bir şeyimiz vardı; bir dayımız, amcamız vardı. Böyle gündüzleri mahallenin şeyinde penceresinde bahçesinin içerisinde ve penceresinde zaman geçirip geceleri de içip bütün mahalleyi böyle naralarla gezip, mahalleyi turlayan bir Ali Amca'mız vardı. Kendisine şey neden öyle (gülme sesi) dediklerini bilmiyorum, "Piç Ali" derlerdi. Mesela (gülme sesi) Böyle bir lakap takmışlardı. Yüzüne hiç söyleyemezlerdi, biraz çekinirlerdi ondan ama. Birbirleri arasında konuşurken işte gene başladı, gene işte çıktı, saati geldi falan gibi öyle konuştukları bir adamdı. Hem böyle aralarında konuşurlar ama bir garip bir korkudan mı ileri gelen bir saygı da duyarlardı kendisine neyse. Yani yüzüne çok fazla şey yapamadıkları, onu çok eleştiremedikleri, onu o konuştuğunda böyle kafa salladıkları falan bir şeydi o, bir kişiydi. Belki şeyden herhalde böyle işiyle ilgili, kamyon şoförlüğü de yapan bir tipti bu. Uzun, uzun bazen yolculuklara çıkar o şoförlükle sonra belirli bir dönem oraya gelmez sonra gelir uzun dönem mahallede kalır böyle bir hikayesi olan bir adamdı. Sert görünüşlü bir adamdı. Arada böyle biz çocuklarla falan bir şey yapardı konuşurdu ya da işte bize gofret, çikolata bir şey alır dağıtırdı falan öyle bir şeylerini hatırlıyorum. Onun için bizde hani ona karşı daha böyle bir şey vardı: korkuda değil, böyle bir sempati duyduğumuzu hatırlıyorum ona karşı. Evet bir de yan tarafta hemen bizim evin yanında bir eski bina vardı. O bina hiç tam olarak yıkılmadı, yerine de bir şey yapılmadı. Sonradan tabi biz oradan taşındıktan sonra bambaşka şeye, dönüşüme uğramış ama o dönemde böyle yıkık, dökük, kırık halde duran bir binaydı. Gündüzleri çocuk olarak oynardık ama gece mesela belli bir saatten sonra oraya girmek cesaret gibi bir şeydi ve herkes bir korkardı oradan, yani buraya geceleri birileri mi geliyor? Birileri mi kalıyor? Öyle bir kendi aramızda hikayeler uydururduk. Oradan sesler geliyor. Kimse giremez, girebilen olur mu? Cesur mu? falan gibi. O, o ev öyle bir bizim şey alanımız gibi hani böyle belli film sinema filmlerinde vardır ya (gülme sesi) korku filmlerinde ona ilişkin hikayeler yaratırsın. Küçük

hikayelerimiz olan arada onunla ilgili bir şeyler yazdığımız ama bizimle birlikte yaşayıp, her zaman da çok önemsemediğimiz şeyler olurdu. Böyle bir yer olarak dururdu hayatımızda.

Kadınlar belki biraz işte yani kadınlar üzerinden de bakmak lazım mahalleye. Aslında hep bildik şeyler hayatın içerisinde, kendilerince çok karışmadıkları, çok fazla kadın hikayelerini belirgin, farklı kadın hikayelerini hatırlamıyorum. Yani annemden de hatırlamıyorum. Etraftakilerden de. Çok bilindik şeyler, yani işte; evi çevirmek, çamaşır yıkamak, bulaşık yıkamak, yemek yapmak, sürekli rutinin içerisinde aslında kendilerini çok da anlatamadıkları biz bizdeki biraz da şey vardı mesela mahallede: İstanbullu olma, İstanbul'da kalma, İstanbul'da bir mekân olma durumundan dolayı da çok ciddi bir hareketlilik vardı. Ya sürekli memleketten birileri gelirdi. Yani her zaman evde hep birileri vardı. Yani ya birileri iş bulmaya gelirdi ya birileri işte bir iş bulmuştur; onun için orada bir mekân bulana kadar, orada geçici konaklamaya gelirdi. Yani işte biz, ak, İstanbul'da, Niğde'nin hakikatten İstanbul şubesi gibi çalıştığımızı çok net olarak hatırlıyorum ve evimizin hiç konuksuz kalmadığını ve annemin sürekli ama sürekli misafir ağırlamak üzere hani mutfaktan hiç çıkmadığını, baba tarafımın hani bir de şey vardır ya: anne tarafı, baba tarafı böyle bir gelirler, giderler. Uzun süre kalırlar zaten anneanne, dede; babaanne, dedenin belli geliş dönemleri hep vardır. Hani yılın belli zamanlarında. Onlar bir gelirler, birkaç ay kalırlar giderler, sonra ötekiler gelirler. Bu böyle bir rutin zaten aslında biz çocuk olarak da yani anneanne, babaannenin gelme dönemleri ya da dede ve babaanne gelme dönemleri; bizim için daha keyifli bir dönemler olurdu. Özellikle babaanne, dedem biraz daha şey bir tipti: otoriter bir tip ama. Çok keyif alırdık babaannem gelsin, onunla bir şeyler yapalım, o bizi böyle şımartсын. Ya da işte evde yaşadığımız, özel bir kişiydi. Biraz çocukluğum... babaannemle evet erken, biraz da erken babaannemi kaybettik ama gene de babaannemle yaşadığım çok anılarım var yani. O böyle pazenden elbiselerini, çiçekli çiçekli elbisesini hatırlıyorum. Böyle civciv, tavuklarımız vardı. Civcivlerimiz çıkmıştı. İşte çıkmadan önce böyle yumurtaları nasıl şey yaptı, tavuğun altına koyarken, ondan sonra onları, eline alıp, kendi elbisesinin, o pazen elbisesiyle sıcaklığını korumaya çalıştığını, sonra onunla bir şey yaptığımızı, hatta bir tane tavuğumuzun, civcivimizin ağzına mısır tanesi fazla büyük gelmiş kaçmış boğazına. Babaannem ile onun ameliyatını yaptığımızı, (gülme sesi) boğazından o şeyi çıkardığımızı falan hatırlıyorum kömürlükte. Kömürlüğümüz vardı bizim orada işte küçük bir yerinde de o tavuğun ilk başta; kafes yapılmadan önce, şeylerin kümes yapılmadan önce orada o civcivlerin çıktığını hatırlıyorum babaannemle. O çocukluğumdan kalan güzel bir anıdır babaannemle yaşadığımız o civciv macerası. Çok az yemek yediğini, yemeği sevmediğini, çok hatırlıyorum babaannemin, nedense o da çocukluktan şimdi kalan bir şey. Çok zayıf bir kadındı. Zorla yemek yerd, yemeği hiç sevmezdi. İnanılmaz da bir hareketlilik içerisindeydi, bir saniye oturduğunu, herhangi bir şekilde durduğunu hiç hatırlamıyorum. Öyle bir alışkanlık vardı herhalde. Dediğim gibi, dedem benim çok baskıcı bir tipti. O, ondan gelen, ondan kaynaklı bir şeyde var. Zaten köyde yaşadığı durum içerisinde de sürekli bir hareket halinde, işte köydeki hayvanların, hayvanların bakımı, bahçeye gidip gelme, o bütün o işi tek başına sürdürme gibi

sürekli bir hareket halinde olan bir yapısı vardı. Ee, İstanbul'a geldiğinde de alan küçük de olsa gene hiç oturamıyor tabi. Sürekli bir koşturma içerisinde. Onun gidişlerinde çok üzülürdüm mesela. Onu çok iyi hatırlıyorum. Çok ağlardım yani babaannem hiç gitmesin, hep bizimle yaşasın falan diye. Ve dedeme de ona böyle yeterince iyi davranmadığı için, ona böyle bir şey yaptığı için çok kızardım hani dedeme. Dedemle hep bir çatışma durumumuz oldu. Belki oradan başladı. Sonra babaannemi kaybettikten sonra dedem bizimle kaldı. Yani uzun süre bakımını hep annem üstlendi. Dedem sık sık işte bir yerine zarar verdi. Düştü, kırdı, kemiklerine ilişkin problem de vardı, yatalak oldu. Yattığı dönemde hep yani ağırlıklı olarak annem baktı ona ve yani annemin o sabrı inanılmaz bir şeydi yani, hadi, yani adamın... nasıl bir sabır içerisindeyse annem. Hem o vardı hem sürekli gelip giden olurdu eve yani ve mahallenin ilk mesela şeyini televizyonunu alan evlerden biriydik biz. Ve bütün akrabalar her akşam o haber saatinde ve hatta belli diziler başladığında, hiçbir şekilde boş kalmazdı. Yani çok isyan ettiğimi, ya yeter artık falan dediğimi ama hani annemin bir gün de ya bir şikayet et kadın yani (gülme sesi) bir et yani, bir şey de! Ayıp olur, yok tamam gelsinler. Ne olacak? Bir çay koyuyoruz onlar da içsin falan. Ya, iyi de yani bizim hiçbir şeyimiz yok. Bir de gitmek bilmiyorlar, kapanana kadar televizyon. O kapanış şeyi var ya televizyonda hani görünür böyle bir şey çıkar o oraya kadar devam eden bir şey, kapanışa da kadar kalıyorlar.

Bu çok garip yani böyle çocukluk içerisinde özellikle o ilkokul, ortaokul döneminde bunu çok yoğun yaşadığımı ve yani nasıl ders çalıştım? Nasıl okula ilişkilendim? Gene de nasıl hani okulun hakikaten başarılı tiplerinden biri oldum? Nasıl bir şey içerisinde o karışık, hızlı, son derece tempolu yani yorucu bir şey (gülme sesi) hareketlilik içerisinde ister istemez. Çünkü o tempoda sende sürekli bir mutfaktasın, bulaşıktasın yani bir şekliyle bir şeylerin ucundan hep tutuyorsun o arada hava soğuk. Bir tek odada soba yanıyor, diğer odalar buz gibi yorganın altında falan ders çalışmaya çalışıyorsun. Ertesi günü yapacağın ödevler var. Bir de bir şekli ile bir hırs edinmişsin, sınıfta da çok iyi olacaksın falan yani böyle de bir şey var hani duygu var böyle takdir edilmek mesela gibi. Şiirdi, edebiyattı, mesela o dönem şiir yazardım. Törenlerde mutlaka işte kendi yazdığım şiirleri belli, Atatürk şiirleri falan, 23 Nisan (gülme sesi) şiirleri okursun. Yani böyle bir alkış, güzel. Hoşuna gider işte; şiir yazmak, okumak onları gibi öyle yoğun bir şey geçiriyorduk. Ya, yani hakikatten çok garip koşturma içerisinde bir çocukluk; fırsat buldukça bahçede oyun oynama durumu, işte arada temizlik falan yapıyorsan, o kadar şey ki, çok yoğun yorulduğum için şu anda hatırlıyorum da temizlik yaptığımda, herkesi dışarı çıkardığımı ve epey bir süre, ben bu evi temizledim be! Girmeyin, kirlletmeyin bu evi (gülme sesi), bu o kadar çok zor diye. Şimdi kız kardeşim hatırlıyor hala böyle bana der ki "ne zaman der hani sen yapmışsan o gün temizliği biz o, epey bir süre eve falan giremiyorduk (gülme sesi). Hatırlıyor musun?" Ama çok yoruluyordum diyordum. Ya biraz temiz kalsın en azından. Oradan, o dönemden kalan şeyler oluyor hala bazen çocuklara da böyle, -daha sık yapardım şimdi o kadar değil ama-. Evi temizledikten sonra: lütfen! Bir dönem, ben bu temiz halini (gülme sesi) görmek istiyorum. Bi eve şey yapmayın hani; hızlıca

kirletmeyin, dikkat edin falan diye uyardığımı hatırlıyorum. Herhalde o dönemlerden kalma, çok şey oluyordu, yoruculuğunu hatırlıyorum Bir de biraz da o televizyon macerası, bende en çok kalan şeylerdir. Bizim Vasfiye Teyze'mizin, bizdeki o televizyona ilişkin hikayesi, biz onunla o diziyi Dallas mıydı? Hangisiydi? Bi şey vardı, o bir dizi. Dizi bende kalmamış ama Vasfiye Teyze'nin vücut hareketleri, onu tekrar oynaması, evde onu oynulaştırması, canlandırması hiçbir şekilde kaybolmuyor yani gözümün önünden. O kadar içten şey tepkileri vardı ki, o kadar kızılıyordu ki, o kötü olanlara ya da hani sahnede mesela bir şey yaşanır, ötekisi onu bilmez, öteki de ona bir türlü söylemez onu yani. Hani bir türlü söylemez yani. Niyeyse? Bir türlü söylemez. O kadar sinirleniyordu ki: Ya diyor, niye söylemiyorsun, söylesene, sana bunları yaptı, öteki kadın sana bunları yaptı işte, kayınvaliden ya da birileri bunu yaptı. Söylesene kocana, bilmem ne yapsana. Ya bu böyle, kendisi anlatıyor, direkt konuşuyor onunla yani. Bak! Bu bu oldu diyor falan, haberin yok bunlar gelişti diyor. İşte böyle bir şeyler yaşandı. Arada böyle, sus, bir dakika dursana, kaçırdık o sahneyi, ne diyordu? Vasfiye Teyze falan diye, konuştuğumuzu hatırlıyorum, şöyle durdurmayı ama kendinden geçiyordu yani. Transa geçiyordu. Ne bizi duyuyordu ne başka bir şey yapıyordu, çay veriyorsun, o çay unutuluyor çay falan içilmiyor orada. Buz gibi olmuş. Bayağı yoruluyordu ya yani böyle şeyin içe, şeyin içerisinde kalıyordu, böyle; kan ter içinde falan kalıyordu dizi bittiğinde. Ve bir rahatlıyor falan işte, yarın ne olacak acaba? Diye merak etmeye falan başlıyordu. Yarın olmuyordu genelde bir hafta sonrası falan ama yarın başka bir dizi var. Öyle gidi, ben gideyim tamam. Bugünlük bitti benim (gülme sesi) falan deyip, gittiğini ayrıldığını hatırlıyorum. O televizyon maceralarını öyle işte. Biz bir fırsat bulursak kardeşlerle; arada çizgi film seyretmeye falan (gülme sesi) çalışıyorduk. O da bizim için ilginç bir şey oluyordu. Evet o günlerden öyle şeyler hatırlıyorum çocukluk maceraları.

Ee şey sonra bizim liseyle birlikte o zaman, o dönemler yeni yeni, yeni açılıyordu; meslek liseleri ve sınavla giriliyordu, meslek liselerine. Bende bu şey kimya bölümü vardı laborantlık diye. Benimki nasıl oldu? Neden öyle bir şey oldu ortaokuldaki bir yönlendirme miydi? Öğretmenlerin, hani fen derslerine ilişkin biraz daha fen ve edebiyatta daha iyi olduğuma ilişkin onun bir sınavına girmiştik şeyin meslek lisesine. Bayağı yüksek bir puanla, laborant, kimya bölümüne liseye. O biraz daha mesafeli bir yerdi, şey, oturduğumuz yerden. Bir minibüs, yani minibüse binip falan gitmem gerekiyordu, liseye yeni başladığımda. Daha henüz taşınmamıştık da oradan. Öyle bir, o liseye girdim. Lise hayatı bambaşka bir şeydi. Çünkü çok şey farklı bir mekandı. Gerek şey ortam, gerek bi yani tamamen ona kurgulanmış bir liseydi, geniş, büyük bir laboratuvarı vardı mesela. Bayağı iyi dizayn edilmiş. Üniversiteye girdiğimde bile şey yapamadığım o laboratuvar düzeni, orada çok iyi bir laboratuvarı vardı. Hocalar çok iyiydi; kimya hocaları yani çok ciddiye alıyorlardı deneysel öğretiyi. Mesela biz bir sürü dersi, orada laboratuvarda yapıyorduk. Bayağı ciddi şekilde. Laboratuvarda deney yaparak öğreniyorduk. Yani şimdiki, sonradan o dönüşüm haline gelen meslek liseleri ile hiç ilişkisi olmayan ya da belki bölüm itibarıyla de ilişkisi olmayan ama eminim ki ilişkisi olmayan bir meslek lisesiydi. Yani biz matematiği de kimyayı da fiziği de birçok şeyi,

temel bilim derslerini çok nitelikli bir şekilde, iyi bir şekilde aldık ve zaten o lise eğitimi ile de üniversitede hiç zorlanmadım o anlamda. Direkt olarak hani dershanede falan bile hiç zorlanmadan geçtiğim şeyler olmuştu. Kolay dersler olmuştu. Benimki işte lise ile birlikte ilk o evden, ilk defa biraz o ortamın dışına çıkmam. Yani bir minibüse binip okula gidip gelmem falan o mahalleden böyle bir mesafe almam şöyle başladı: Liseyle başladı.

Hani Eyüp, Eyüp Sultan'a, o Eyüp Camii'nin olduğu yerlere, yürüyerek gidebiliyorduk. Orası birazda kalabalık mekanlardı. İşte çokça orada mesela Eyüp Sultan'ın çevresinde çok turist görürdük biz. Hep turistler gelirdi oraya. Kuşlara yem atma meselesi o Eyüp Sultan'ı gezme hikayesi falan bizim de daha genişlediğimiz alan; hani yürüyerek oraya gitmek, Eyüp Sultan'ı gezmek özellikle bayram zamanları falan bir oralarda gezmek ya da bir fotoğraf çektireceksek - orada fotoğraf stüdyoları olurdu, merkezi- "****" bak, ismini hiç hatırla, unutmuyorum (gülme sesi). Her türlü fotoğrafımızı yani ne bileyim işte kimlik: vesikalık fotoğraf ya da okul mezuniyet fotoğrafları ya da erkek kardeşimin sünnet şeyleri fotoğrafları hep onun tarafından çekilmiştir. Arkasında böyle yazar. Oraya gidip, orada şey yaptırdığımız ya da kuaför mesela, saçımı kestirdiğimi, saçımı kestirme derken benim çok uzundu saçlarım. Hep çok uzun oldu. Böyle iki tane falan örgü yapardım çok çok uzun saçlarım ve o kadar gürdü ki yani hani böyle bir tanesinin bilek kadar kalınlığı vardı saçlarımın ve çok böyle kara, üzüm gibi. Çok beğenirler, şey güçlü, beğenirlerdi saçlarımı. Bir gün, nasıl bir geçişse o? Herhalde şey zamanı; böyle ergenlik dönemleri bir türlü böyle kendimi şey yapamadığım, bir türlü konumlandırmadığım, böyle iyi istek mi diyeyim? Bu değil yani. Benim başka türlü bir şey olmalı, bir şeyler gelişmeli hayatımda, bir sıkışmışlık hissettiğim bir zaman, kalkıp böyle gidip, şeye o Eyüp'e, o kuaföre: benim saçımı kesin! Ama kısacık kesin! Falan dediğimi hatırlıyorum. O kararı niye verdim o örgüleri falan mesela o kadar uzundu ki kuaför şey dedi. Şimdi düşündü... alabilir miyim? Bu bizde kalabilir mi? Falan. Muhtemelen peruk meruk bir şeyler yaptılar onu ama ondan sonra o kestirdikten sonra günlerce, günlerce ağladığımı hatırlıyorum ya. Çok üzüldüm yani. Niye kestirdim ben bu saçları? Falan diye hani annemin ya da birisinin kızdığını falan hiç, oralarını hiç hatırlamıyorum. Belki kızmıştır bilmiyorum ama ben çok üzüldüğümü hatırlıyorum. Yani şey dediklerini sonra ya işte bak, örgülerini peruk yapacaklar, işte onları bazı insanlar satıyorlarmış haberin var mıydı bundan? Hiç hiç haberim yok tabi öyle bir şeyleri. Muhtemelen de kullanmışlardır tabi ama. Ben niye kestirdim? Nasıl bir ruh hali içerisindeydim yani (gülme sesi). Öyle gitti o saçlar. Tabi sonra tekrar uzadı hani lisede. Tekrar uzun zamanları oldu ama o böyle içimde kalmış, biz konuşurken tekrar ortaya çıktı.

Sonra biz işte lisenin, o ev bizim şeyin eviydi, yaşadığımız ev: Benim amcamın kayınvalidesinin eviydi. Amcam Almanya'da. Almanya'ya gitmişti. İşte hani anlattım ya şeyde bizim ev; Niğde'nin şubesi olarak çalışır diye, benim amcalarım, dayılarım, gençlik dönemlerinde hep bizim evden geçtiler, geldiler. İş bulana kadar, okuyana kadar, birtakım yerlere yerleşene kadar. Dayılarım mesela geldi. Orada, bizde kaldı epey bir süre. İş aradılar sonra olmadı öğretmen olup belli yerlere

gittiler ama hep böyle gençlik dönemleri bizim evin, evde geçti. Amcam da öyle. O Almanya'ya giden amcam da öyleydi, bizim evde tam da işte bizim evdeyken, hatta orada yengemle tanışır mahallede, ondan sonra bunlar bir şey yaparlar; karar verirler o dönemde Almanya'da işçi alınma durumları var. Benim amcam da şey hızlı böyle otelcilik, garsonluk şöyle böyle hızlı, birtakım kurslar, eğitimler bir şeyler vardı o dönemlerde ona girmişti. Öyle olunca hemen Almanya'da, böyle bir iş imkânı çıkıyor. O da hızlıca işte yengemle de evleniyor gidiyorlar. Onların işte, oo, kayınvalidesinin evine de biz o mahallenin bir başka evinde otururken, -o bahçeli ev diye anlattığım eve de- kayınvalidesinin evine, oraya geçtik. Sonra işte o evde dediğim gibi: o ev de bahçeli olması bilmem ne ama bu kayınvalide macerası bizi çok yoran bir şey olmuştu. Kayınvalide biraz evini çok seven tiplerden biriydi ve kira almasına rağmen yani kiraya veriyor olmasına, parasını da alıyor olmasına rağmen, hiçbir zaman hani bizim kullanım alanımız olduğunu (gülme sesi) kabul etmeyen, her daim kendisinin eviymiş gibi hissettirmeye çalışan dönem dönem gelip evi böyle kontrol eden, bakan falan böyle garip tiplerden biriydi ve çok çatıştığımı hatırlıyorum. Birçok kez hani bizimkiler şey yapma, bırak, amcana ayıp olur ya da bir şey falan deseler de ben: Sen niye geliyorsun ki? Senin paranı veriyoruz (gülme sesi) yani. Bunu bize soramazsın falan diye çok, bir, iki defa evden kovduğumu, birbirimizi hiç sevmediğimizi falan çok iyi hatırlıyorum. Bu kadınla. Çünkü Kadın hani bazen bazen değil, genellikle. Bazı insanlar kötüdür ya bu çok net yani. Kötüdür yani. Kötü yani bu kadar. Bu kadın gerçekten kötü bir insandı yani. Onu diyordum hatta babama, anneme falan ya bu kötü! Yani görmüyor musunuz? Kadın kötü bir kadın yani. Amcam bize şey yapardı her yaz Almanya'dan gelirlerdi. Onu hani gelirler bir süre şeyde kalırlar, bizde de kaldı. Bir ev almışlardı, evleri de vardı burada ama bizde de kaldığı dönemler olurdu. Mesela küçük küçük hediyeler getirirdi: defter, çikolata, çorap yani çok büyük şeylerdi ama getirirdi ve mutlaka, onu çok net hatırlıyorum: o hediyelerden biri bir şekliyle yok olurdu. Onların getirdiği gün ve sonra ben bunu merak ettim. Yani bu nereye gidiyor? Bu nasıl oluyor? Falan diye bir takip ettim tahmin ettiğimiz gibi; kayınvalide bunu çantasıyla birlikte -hiç yanından bırakmadığı çantası- amcamın bıraktığı yerden, bir şekilde, ortalıkta kimse kalmadığında alabildiğini tekrar alıp geri çantasına koyuyor yani hediyeleri. Ya bunu söylüyorum mesela bizimkilere, ya! Boş ver diyorlar. Tamam söyleme amcana falan. Bir kere dayanamadım söyledim dedim ki: amca getiriyorsun ya hani bu tekrar geri gidiyor, bizde falan kaldığını sanma diye. O da bayağı bir kavgaya neden olmuş. Sen nasıl alırsın niye alıyorsun geri falan diye kayınvalide ile epey bir tartışmışlar kızmış ona. Sonra işte o da benim babama: böyle böyle bir şey olmuş, sormuş falan gibi. Dedim ya, hani filmlerde kalmasın bunlar, söyleyeceğiz yani (gülme sesi) bilsinler. Bunlar, böyle de bir şey yaşanıyor yani birbirinden saklamaya gerek yok. Evet işte neyi anlatacaktım? Şeyden yani amcamdan girdik. Sonra dayı, dayımlar iki tane, hani dayım yakışıklıydı da dayılarım falan. Böyle mahallede genç kızlarla falan hikayeleri sonra bir tane teyzem, işte teyzem de geldi. Sonra babamın bir iş arkadaşı teyzemi ayarladılar bizim evde şimdi bazen onların görüşmeleri; dışarıya da gidemiyorlar ya, böyle görüşecekler. Hadi evde biraz konuşsun, birbirini tanışınlar diye onlara böyle bir odada; azıcık konuşsunlar diye, ben şimdi

meraklı. Onların, biliyordum, orada konuşacaklarını onlar girmeden odaya girip yatağın altına saklanıp, bunlar ne konuşuyor diye bir tane teyzemin şeyini dinlediğimi çok iyi hatırlıyorum (gülme sesi) ama hiç böyle nefes bile almadan bunlar ne konuşacaklar diye birbirlerini ilk defa görecek, tanışacaklar, evlenecekler, hani evlenecekler artık söz kesilmiş ama birbirlerini tanısın dedikleri bir süreç. Girdim öyle yatağın altına; bunlar ne konuşur? Gülmemek için kendimi zor tutuyorum, bir türlü konuşamıyorlar falan öyle evde biraz muzur da bir tiptim ben yani öyle çok şey bir çocuk da değildim yani biraz hafif yaramazlıklarım vardı. Kendime dönük, hareketlilik şeylerim; bu tür muzipliklerim oluyordu. Bir keresinde de takla atarken böyle yatakta, bir konudan konuya geçiyorum ama, bayağı, takla atarken; camı sen indir. Kışın ortasında. Şimdi babam Allaah ne yapacağız? Hep birlikte, bayağı bir korktuk. Ne yapalım? Ne edelim? Babam gelir, çok kızar şimdi, kış ortası, hava soğuk. Bayağı güzel orayı epey bir önce mukavva, arkasına şey plastik poşetler bir şey deme, böyle en azından bu geceyi geçirelim. Hani perdeyi de üstüne şey yapalım, serelim de görmesin babam falan diye öyle bayağı bir şey yaşadık. Tabi alıştıra alıştıra anlatalım diye. Gene fırçayı yedim tabi. Epey de bir kızdı babam ama böyle bir şey de yaşamıştık, hatırlıyorum.

Neyse işte, o evden, babam orada sendika da, işçilerine şöyle bir güzellik yapmıştı: her işçiyi ev sahibi yapmak gibi bir sendika olarak bir proje başlattılar. Sonra bu tam "****" tarafında, öyle bir bölgede, onlara bir şey başlatıldı; işçi evleri ama o evler, o kadar uzun zaman aldı ki bir dönem böyle sendika içerisinde şeyler çıktı. Sendika darbede kapatıldı, müteahhit kaçtı, gitti. Bir süre kooperatifi, "****" Kooperatifi yürütenlerin bazıları şey yapmışlar; kirli, pis birtakım işler olmuş falan epey bir dönem hiçbir şey yapılmadan evler öyle bekletildi. Paralarda içinde kaldı. Babam dedi ki: yani bilmiyorum ama ben vazgeçmeyeceğim. Yani ne kaybedeceğim? Üç kuruş, beş kuruş. Belki düzelir diye sabırla bekledi. Bir on yıl kadar o evlerin beklenildiğini, o çocuklukta, o dönemler hatırlıyorum. Sonra bir şekli ile o kooperatif, bir şekliyle topladı kendisini, birlikte evleri bitirdiler. Tam ben işte; lise iki, lise birin sonlarına doğru muydu? Yeni başlamıştım liseye, lise 2'ye geçerken, daha evin, evlerin yolu yok! Hiçbir şeyi yok! Yani sular gelmemiş, elektrik falan bağlatılmamış ama ev bitmiş yani ve biz de artık bu kadından o kadar artık nefret etmişiz ki, bu ev sahibinden. Dedi ki babam: böyle böyle bir durum var. Ne yapalım? Vallahi dedik, hemen taşınalım, hiç beklemeyelim, alalım eşyaları gidelim oraya yani. Artık bu kadının dayanılır hali kalmadı ama dedi ki yani evde su yok, şöyle yok. Yaparız, ederiz, taşırız falan biz topladık evi, geldik; taşındık şeye apartmana, üst kata, beş katlı bir apartmanın, dördüncü katındayız. Tabi asansör, masansör yok, merdivenler yeni, zaten asansör hala da yok. O eski evlerde asansör nereden olacak? Otuz yıl öncesinden bahsediyorum. Taşındık gerçekten de evde su yok, hiçbir şey gelmemiş. Belli bir yerde şey var; çeşme var gidiyor, bidonlarla şey yapıyoruz su taşıyoruz eve. Epey sıkıntısını çektik hep birlikte. Kışın yolu olmadığı için: çamur olur, o çamurların içerisinde, o suları taşırsın, o kadar merdiven çıkarırsın ama şeyi hatırlıyorum: Orada ilk defa şu, çok küçük bir şey hemen ben şey yapmıştım: Burası benim odam olacak! Burası benim odam olacak çünkü ben işte üniversiteye hazırlanacağım, lise iki, o zaman lise üç yıl. Şurada az kalmış,

üniversiteye gideceğim falan öyle bir şeyle hemen. Hiç itirazda edemedi, bir buçuk yaş küçük kız kardeşim vardı benden. Hiçbir şey, a, u falan filan dedi. Yok dedim ben buraya alıyorum. O küçük, çok küçük bir odayı. Hani hatta penceresi bile yoktu. Böyle apartman boşluğuna bakan şeyler olur ya! Öyle odalar ama olsun orası benim odam olmuştu. Kitaplarımı, yatağımı koydum. Kapısını kapatabileceğim öyle kendince, işte posterlerimi falan da asabileceğim böyle bir odam olmuştu. Çok çok mutlu olmuştum. Hiç şikâyet etmedim. Bir de tabii yani annem de çok sevindi. Yeni bir ev, her şeyi yeni, öbür ev zaten eskiydi. Biz orada böyle: farelerle, böceklerle falan bir arada yaşadık; bahçe evi çünkü. Bir bakıyorsun mutfağa girmişsin, bir bakıyorsun o ayağının altından fareler falan (gülme sesi) şey koyduğumuzu, bu fare kapanları, kapanlarıyla birlikte yaşadığımızı falan hatırlıyorum. Bir tanesinde hatta yer, çok kalabalık bir dönemler, gelen gidenler olduğunda, o evde yer yatakları açılırdı zaten çok kullanılan bir şeydi o. Babamın, babamı orada bir farenin gelip şöyle burnundan ısırdığını, iki taraftan, -tabii uyuşturduğu için fare bilmiyorum biliyor musun? - Isırma anında hiç hissetmiyorsun onu. Tabi babam da ilk önce o salgıdan dolayı, babam, kalktık bir baktık; şu iki tarafta da burnunun şeyler var, diş, diş izleri farenin yani. Baba ne oldu falan? Ne olmuş? Allah! Fare. Hemen koşturduk şeye hastaneye tabi. Kuduz iğnesi. Babam tam da göbekten o dönem, epey bir süre kuduz iğnesi oldu. Öyle bir babamın fare ile macerası da var. Bu eve geçince tabi ev tertemiz, mis gibi yani hani hepimiz böyle bir de 4. kat. Oraya hiçbir şeyin (gülme sesi) ulaşma imkânı ve ihtimali yok. Henüz tabi şey yok. Apartman dairesi, bahçesi yok ama çok böyle dip dibe apartmanlar değildi. Birbirlerinin arasında çok geniş aralıkları olan böyle büyük site düşün yani etrafta şey boşluklar var ve babamın ilk işi; şeyden kalma tabi çok özlemiş, oralara bir sürü ağaç dikti. O kadar şeyi var ki emeği var ki o ağaçlarda, babamın epeyce bir sonra ağaçlar yavaş yavaş büyüdü ve biz onun hep şeyini izledik. İlk gitmemize bağlı olarak her iş babamdan sorulur oldu işte oranın yöneticisi oldu. Su gelmesi, işte bir şeyler bağlanması falan her şeyiyle birebir ilgilendi adam çok çalışkan da bir adamdı zaten. Her şeyiyle ilgilendi işte öyle bir ama o bir yıla yakın süre şeydi bayağı zor geçti yani yol çamur, ciddi çamur yani. Mesela biz bir ayakkabı alıyoruz genelde bayramları böyle. Bizim için bayramlar çok özeldi çünkü biz her bayram böyle bir geleneksel yeni bir şey alma; işte orada bir ayakkabı, bir pantolon, bi şey, bi şey yeni bir yeni olur. Ve çok sevdiğim ayakkabılarımın, o çamurun içerisinde tabanlarının yapışıp kaldığını, mesela bir tane çizme hiç unutmuyorum o kadar severek almıştım ki ve onun şey tamamen kaldı, ayakkabının altı, (gülme sesi) üstü şey çıktı. O kadar kötü çamurlar. Nasıl ağlamıştım ya! Daha yeni almıştım bu ay çizmeyi diye. Sonra işte bir yıl yaklaşık bir süre sonra su geldi evin içerisinde suyun olması rahatlık tabi. Evet, yavaş yavaş artık merdaneli çamaşır makinesinden, o öbür evdeki yeni normal çamaşır makinesine geçiş süreci bizim için çok yani önemli bir şeydir (gülme sesi). O merdaneli çamaşır makinesini unuttum ya ben o, anlatırken öbür evde çamaşır yıkama günleri diye bir şey vardı yani. Banyo yıkama, banyo yapma, o pazar bir ayin gibi ya nedir sabahtan o bahçeye kocaman kazan şey yapılır, altı ateşlenir. Su ısıtılır kocaman bir kazanla ve o kazan bütün gün kaynar ve oradan sıcak suları alırsın. İşte önce çamaşır yıkamak için kullanırsın. Sonra herkes sırayla banyo yapar çıkanlar tekrar o kazanda

çamaşırlar kaynatılır. Mutlaka beyaz, beyazlaşacak. Merdane, sonra merdaneli çamaşır makinelerine ilişkin hikayeler hatırlıyorum ben. Kiminin kolu kaptırılmış, merdanenin altında kalmış (gülme sesi), çocukluğumda o makinede o kadar tedirgin çamaşır sıktığımı hatırlıyorum ki bu hikayelerden dolayı. Hani ucunu iyi verdim mi? Elim gitti mi? Geldi mi? Falan diye ilk başta böyle çevirmeliymiş ama biz o çevirmeliden biraz daha iyi bir teknolojisi hani böyle tut, ucunu veriyorsun, o kendisi alıp döndürüyor. O tam da oradaki risk, onu verirken kendi elini de verme riski diye hatırlıyorum. O hikayeleri, çok korktuğumuzu hatırlıyorum yani. Eline dikkat et! Aman elin gitmesin falan gibi. İşte o, o, o makine çok, bir de nasıl çalışır değil mi? Sesli sesli böyle dumbur dumbur gibi. Bir de yürür ya bazen, yani makine yürür. Alan, mekân değiştirmiştir (gülme sesi) yani. Bir yerde bırakmışsın, şuraya kadar gelmiş, tekrar oraya taşırırsın falan şeydi; ilginçti. İşte o eve geldikten sonra artık daha böyle giderek teknoloji gelişirken, geçtikçe bir onu yenilemenin, şeyini konforunu, hissettiğimizi hatırlıyorum. Annem de özellikle, makineyi çok hızlı benimsediğini, hani insanlar bazı teknolojilere zor adapte olurlar ama işlerine gelen teknolojiler ise çok hızlı adapte olunur. Annemin o kadar daha karmaşık şeye bile adapte olmasındaki becerisini hiç şey yapmıyorum yani. Bazı konularda hiç şey olmadı, bir buna oldu. Bir de mesela cep telefonuna. Nasıl oldu yani (gülme sesi) o da çok hızlı gelişti. Annemin o, onları çok değişik geliyor bana çözerken. Sonra işte liseyle birlikte ben tabi mesafe biraz daha açıldı. Daha uzak oldu artık bizim şey, o liseye geliş gidiş mesafesi. Çünkü "****" den, Demirkapı'daydı şey okul, yok pardon: Bayrampaşa'da. Bayrampaşa'nın girişindeydi. Demirkapı'da babamın çalıştığı yer vardı. Epeyce bi mesafeydi. Hatta iki tane minibüs değiştiriyordum. Bir tane direk giden yoktu, Topkapı'ya geliyor, Topkapı'dan tekrar biniyorum öyle. İşte o minibüslere binip giderken sitede, ilk böyle, ilk sevgilimle de tanışmış oldum. Böyle bir şey. Ya mahalleden biriydi. Böyle ilk defa böyle bir duygu hissettim. Böyle bir ilginçti. Garipti böyle, tuhaf ama güzel bir duyuydu yani. Mahalledendi. Yani orada sonra orada arttıkça şeyler, sitede taşınmalar arttıkça; kendi yaş grubunla, yaş gruplarıyla birlikte bir buluşmalar oluşuyor bir şekliyle, bir de bizim önemli şansımız: "****" sitesi diye geçer hala orası "****" sitesi. Bu artık kaç? '90'lar, 80, tabi 86, 90'lara yakın, şimdi yavaş yavaş kıpırdanmaların da başladığı, hani böyle bir şey sonrası, darbe sonrası insanların bir silkinmeye başladıkları, kendi böyle bir şey dönemine de denk geliyor. Biz orada bir de lokal kurmuştuk. "****" lokali diye. O, oradaki o kooperatifle o evleri devam ettiren kuran, oradaki gene orası içinden kalan solcu böyle birtakım kişiler, böyle bir lokal kurdular. O lokali de yavaş yavaş şöyle yapıyorlardı. Mesela şey yapmadan, bir yazar çizer çağırıyorlar oraya. Belli günlerde o yazarlarla, çizerlerle sohbetler ediliyor ya da belediyeye şeylerin de mesela seçim, seçim olduğu zaman oraya ağırlıklı olarak hani CHP'nin şeyleri geliyor, adayları geliyor. Konuşmalar yapıyor tabii biraz daha, çoğunluk orada biraz CHP şeyi o ağırlıklı olarak öyle bir havası vardı ilk kurulduğu ve bir süre zarfında. Sonra o lokal, o kadar güzel bir şey oldu ki, bu dediğim gibi bizler de böyle liseli olanlar, orada okuyanlar falan orada bir şey başlattık. Bu sitenin lokalinin bir gazetesini çıkaralım, buluşalım, sonra bir böyle tiyatro çalışmaları yapalım gibi. Tabi bir şekliyle ben o, o dönem bir de şeye başlamıştım: Halkevleri vardı. Bakırköy Halk Evi. Yani bir şekliyle nasıl bir,

yine bu sitenin, sitedeki bizim, bizden daha büyük abiler, ablalar işte yaşça. Solcu olarak, solcu olanlar. Onlardan etkilendiğimi hatırlıyorum. Hatta bir karşı komşumuz vardı bizim: "****" Abi diye. O öyle bir böyle entelektüel de bir solcuymuş böyle. Çok büyük bir şey, evinde Kütüphanesi vardı ve biz orada bir annesi, yaşlıca da bir annesi vardı. Onunla çok ilişkileniştik. O şeyde, teyzede bize çok gelip giderdi bizde. O gelip, gidişlerde o abinin kütüphanesinden kitaplar alır okurdum sonra tekrar geri verirdim. O onun sohbetleri... sohbet ederdik birlikte, o teyze, teyze de çok birikimli bir insandı. Onunla sohbet ederdik. İlk telefon, telefon onda vardı. Hani telefonlar falan bağlanmamış. Telefonunu biz şey yapardık, gerektiği zaman çok acil durumlarda falan hani kullanırdık. Teyzenin marketine gidilecek bir şey yapılacak, ona da o tür şeyleri yapardık. O çağırırdı kahve içerdik, sohbet ederdik. O, oradan mesela halkevidir, şudur budur ilk etkilenişlerim öyle oldu. Sonra işte Bakırköy Halk Evi'ne bir, iki gidip, geldim. Sonra oranın tiyatro şeyiyle, halkevinin tiyatro grubu ile tanıştım. Orada bir, iki tiyatro çalışmasını içerisinde bulundum. Sonra işte oradaki, oradaki arkadaşlarla, oradaki sitedeki kişilerle; biz acaba bunu lokalde yapabilir miyiz? Lokalde böyle bir şeyi hayata geçirebilir miyiz? Diye konuşurken, orada onlara şey yapan, ne yapan? Çalıştıran bir tip vardı. Bir hoca. Dedim ki: işte bizi de çalıştır. Buradan bir ekip kuralım, lokalde. Öyle sitenin içerisinde bir birkaç kişiye de bunu açtım. Dedim: böyle böyle bir şey var, yapar mıyız? Ee yapar mıyız? Yaparız. İki, üç arkadaş; lokali böyle kullanmaya başladık. Bu hoca çok şey bir tipti ama değişik bir tipti. Biraz anarşist tavırları, şeyi falan. Tabi ne kadar olsa, 80'den çıkmış bir şey, eski insanlar var. Biraz mahalle kültürü hala devam ediyor. Kızılı erkekli bir arada olmak bir şey yapmak, hem şey yapamadıkları; direkt karşı çıkamadıkları ama çok da böyle kolay sindiremedikleri falan bir şey. Biz ama inadına hani bu işi devam ettirelim, burası kahve olmayacak. Onlar kahve yapmaya çalışıyorlar bir grup orayı. Bayağı kahve ve spor kulübü kurdular aynı yerde. Sporcu tiplerin şeyi daha farklı, yaklaşımları. Bizim kültür şey olsun ne denir ona? İşte lokal, lokal ama böyle şey kültür merkezi gibi bir yer kurmaya çalışıyoruz. Onlar biraz daha spor, futbolcu erkeklerin takıldığı bir yer gibi. Böyle küçük didişmelerin olduğu, o mekanları hani terk etmemek için bizim ısrarla kadınların da kızların da gidip oraya oturalım, dediğimiz şeyleri yapmaya çalıştığımız mesela: Işıl Özgentürk gibi belli kadın özellikle yazar ve çizerleri ısrarla çağırıp orada imza günleri falan yapmaya çalıştığımız. O "****" Abi'nin şeyiydi. Çünkü çevresi o anlamda genişti özellikle onun kurguladığı bir şeydi. Öbür hale dönüşmesin diye epeyce orada... üniversiteye başladığımda, hatta üniversiteye devam ederken de mücadele ettiğimiz, biraz da kolay değil, çok zorlandığımızı hatırlıyorum başlangıçta. Birkaç yıl bayağı da güzel gitti işler ama sonrasında biraz artık sıkıntı olmaya başladı. Özellikle de gençlerin daha az ilgi duyup, yaşlıların ağırlıklı olmaya başladığında ve yaşlıların da burayı biraz artık kahve gibi kullanmak istemeleri durumundan yani. Biz orada birkaç tiyatro yaptık. Çok da keyifli olmuştu şimdi hatırlıyorum, lokalin içerisinde bir alan ama böyle yani şey gibi bir tane yerden giriyorsun, oradan L dönüşü yapıyorsun, öbür tarafı kulis yaptığımız, ortaya bir böyle, kendiliğinden perdeler asıp bir şeyler şekillendirdiğimiz, "Ah Şu Gençler"i mesela oynamıştık. Güzel de olmuştu ya! Ah şu gençler falan olmuştu bayağı keyifli olmuştu, bayağı ciddi alkış almıştık falan. Gazeteyi düzenli

olarak, o gazeteyi oradaki bir panoya böyle; yeşil, oraya asıp, oraya değişik haberler yazdığımız, o konuda takdir aldığımız şeyleri falan hatırlıyorum böyle liseli, liseli bu işleri yapıyoruz diye. Güzeldi! Çok çok keyifli günlerdi onlar ya! Şimdi hatırladığım, hatırladığımda. Sonra oraya bir market açıldı. Ben ilk işte tabi orayı hızlı atlamayayım belki şeyi anlatayım.

Yani sevgili dedik biraz sevgiliye de girdik değil mi yani? İşin içerisine girdik, orada onunla böyle minibüste, gidip her sabah o işe gidiyor, ben de şeye gidiyorum; okula gidiyorum, ısrarla yani saatleri çakıştırmaya çalışıyor mesela. Önce şey yapmıyoruz. Sonra biraz işte mahallenin içerisinde, gelip giderken, markette, şurada, burada, selamlaşıyoruz falan. Ondan sonra işte geldi bir gün şey yapıyor işte aynı minibüse binince minibüs parasını vermeye kalktı. Ben çok kesinlikle itiraz ettim, hayır dedim! Ya olur mu işte! Hayır dedim, öyle bir şey yok! Yani veremezsin benim paramı (gülme sesi). Niye veriyorsun sen benim paramı? Falan. Bayağı bir şey yaptım yani sinirlendiğimi hissetti falan. Tamam vermeyeceğim sinirlenme dedi falan. Sonra işte öyle bir muhabbetle başladı. Sonra baktım işte gülümseşiyoruz falan şey yapıyoruz; konuşuyoruz, ediyoruz. Yavaş yavaş o yolla, gidiş gelişlerle birlikte sonra bir şekliyle açıldı bana sonra biz böyle bir başladık. Böyle işte balkonlardan, camlardan bakışmaya yani. Çünkü bizim ev şeye bakıyor: böyle lokalin üstünde tam, onun apartmanı da onunki yan tarafta. Geçmezse hani göremeceğim bir mekan, şey de değil ya da tam karşıma bir yere mesela geliyor, orada duruyor, elbet bir camı açıyorsun, görüyorsun falan. Ya da işte diyor ki; hani, in bir konuşalım falan bir apartmanın yerinde bir yerlerde hani çok şey yapılmayacak şekilde, görüştüğümüz, konuştuğumuz sohbet ettiğimiz zamanlarımız oldu. Sonra işte şey geldi tabi; askerlik zamanı geldi onun. Askere gideyim, geleyim falan dedi işte hani şey muhabbetleri vardır ya, bekler misin falan askere gidince? (gülme sesi) Yani bir yere gittiğimiz yok. Buralardayız, dedim ama şey farklı tabii yani onun hayattan beklentileri çok farklı, sahiplenme duygusu o dönemki çok farklı, benim çok farklı. Mesela bu, bu şeyin içerisinde, bu lokalde koşturmalar, tiyatro hiçbirine şey yapmıyor mesela; içinde olmuyor bir türlü ama engel de olamıyor ama hani istemediğini ya da farklı bir bakışı olduğunu biliyorsun. Mesela o, orada futbol kulübünde aktif oluyor ama oradaki ortam içerisine girmeyi istemiyor. Senin oradaki diğer erkek arkadaşlarınla, şununla, bunlarla şeyini çok hoş karşılanmıyor ama karşı duramayacağını biliyor. Çünkü o zaman hani seni kaybedecek, bir iki şikayet ediyor ama sen böyle rest çekince cevapsız kalıyor ya da sabrediyor kendince. Hani bi, bi değişir belki falan diye işte öyle zor bela, güç bela bir askere gitti. Çok sık mektuplaştık ama onun tam askere gitme dönemleri, benim üniversiteye, sınavlarına girdiğim işte şey oldu döneme denk geldi.

Üniversite sınavını işte giriyorum, büyük bir heyecan. Aslında o, o dönemde o tanıdığımız çevre içerisinde hepimiz için çok heyecan oldu. Bir baktım sitedeki herkes böyle bir heyecanlanmış. Çünkü çoğunluk yani o, o dönem, orada sınava girenlerin içerisinde tek kazanan bendim. ****! sınavlar sonuçlanmış, çabuk bir bak! Kazandın mı? Nasıl oldu? Falan diye. Kazandığımı, ben hakikaten, yani ben o sevincin ne olduğunu çok anlamadım ama etraftakilerin tepkileri o kadar

güçlüydü ki yani; kazanmışsın, yaşasın, üniversiteye gidiyorsun falan diye böyle bir büyük bir coşku oldu; herkes için, hepimiz için yani. Tabii İstanbul, İstanbul dışında yazmamıştım aslında hiç! Yani öyle bir şey vardı. O, o koşullardan üniversiteyi okumak, ha şeyi söylüyordum: o, o dönem işte lokalin açılması ile birlikte, bir de orada market açtı şey, kooperatif. Ben hemen markette kasiyer olarak girdim markete (gülme sesi). Tabi yani para kazanacaksın, hiç yapmadığım bir iş. Para alıp veriyorsun bilmem ne yapıyorsun. Çok ilginç (gülme sesi) o hatta şimdi para üstü alış o öyle otomatik değil şeyler kasalar biliyorsun. Ya sen sayacaksın, üstünü hesaplayacaksın, bilmem ne? Arkada kuyruk var, bir panik halinde, ben hani biraz panikliyorum. Bazen böyle, iki kuruş, üç kuruş eksik vermişim, onu sonradan fark ediyorum, koşturuyorum, kasayı bırakıyorum; ben şey eksik verdim, şu paranızın üstü falan diye! Markete arkasından müşterilerin, koşturduğumu falan çok iyi hatırlıyorum. O bayağı bir stresli iş olmuştu benim için. Ama şey oldu destek oldu yani iyi bir yani öğrencilik. Sonra aynı dönem çelik tencereler çıkmıştı, hatırlar mısınız? Bilmiyorum. Çelik tencere pazarlamacılığı diye bir iş çıktı. Ben bir de çelik tencere pazarladım (gülme sesi). Çok ilginç. Üniversiteye de o zaman başlamıştım. Ekonomi, şeyde olsun: hani en azından yol parası, üniversite harcamaları, hakikatten babam geceli gündüzlü falan çalışıyor, o ara emekli, emekliliği geldiği sonra bir yerlere girdi beklilik falan da yapıyor. Böyle çalışmaya devam ediyor ama tencere pazarlama işi çok zor bir iş, kapı kapı gezeceksin, bilmem ne yapacaksın yani çok zor. Hem de insanlara bir şey satmak kadar zor yapılabilir bir iş yok. Ben dedim bu işe bir akrabalarla başlayayım (gülme sesi). Birkaç akrabaya zar zor neyse ki, satabildim. Akrabalar bittikten sonra biraz şeye çıktım ama yok ya. Ben piyasada bu işi yapacak durumda değilim. Sonra başka çeşitli işler yaptım şey yaptım. Bir de marketlerde hatırlar mısınız? Bilmiyorum. Böyle hala da vardır da. Böyle stant açılır belli markaların, işte ne bileyim tuvalet kâğıdı işte. "****"vardı o zaman çok iyi hatırlıyorum. "****" tuvalet kâğıdı satacak oraya başına birini koyuyor. Müşteri, gelen müşteriye, sen diyorsun ki hani bunu bundan al diyorsun, küçük bir şey veriyorsun ona mesela yanına, bir tabak bir şey, bundan al diyorsun, orada duruyorsun. Sabahın dokuzunda gidiyorsun markete, akşam market kapanana kadar; sekizde kapanana kadar falan şey yapıyorsun, orada satıyorsun.

Tabi ben de şeye girdiğim için "****" Teknik Üniversitesi Kimya Bölümü'ne, laboratuvar ağırlıklı. Laboratuvarlar olduğu için, hafta içi çalışmıyordum tabi. Hafta sonu genelde alıyordum şeyleri. Bir cumartesi, pazar o market işlerini yakın marketlerde. Öyle bir öğrencilikte geçirdik arada yaptığım hani böyle çok sık, çok yorucu olmadı açıkçası. Sağ olsun babam hani o konuda elinden gelen bütün desteği yaptı ama ben ona, o kadar yüklenmeyim diye de fırsat buldukça o, o tür şeyleri çalıştığımı, hatırlıyorum yani öyle.

İşte böyle bir ondan sonra bir de üniversite macerası başladı. Üniversitedeyken daha da sık bu lokalle, bu tür işlerle üniversiteli olmanın şeyi ile de böyle bir havasıyla da devam ettik açıkçası ama o dönemle birlikte yavaş yavaş biraz da onun mücadelesi de başlamıştı. Yani artık kızlar işte

lokale gelmesinler daha çok erkek geliyor. İşte ne bileyim? Çağırılan tiplerin çok solcu olmalarından rahatsız, başka böyle, direkt çok böyle faşist ya da çok sağcı tipler geleliyordu zaten mekânı bildiklerini için ama biraz yavaş yavaş nasıl denir? Daha dinci yani İslamcı şeylerin ağırlık olmaya başladığı, onun havasının hissedildiği bir döneme de hani girilmeye başlanmıştı açık açık, yavaş yavaş. Öyle bir durum olmuştu. İşte sonra üniversiteye başladım. Üniversite benim için farklı bir ortamdı ama aslında çok da bunları çok derin hissedebileceğim bir üniversite değildi. Özellikle de bizim kampüs. Şeydeydi bu; Nişantaşı değil de şeyde Şişli'de bir kampüsü vardı. Orayı bilir misin? Şişli, bu tam Okmeydanı tarafında orada. Fen Edebiyat Fakültesi oradaydı şeyin. Merkez kampüs vardı. Bir tek bazı dersler alıyorduk. Bazı dersleri de burada, sonradan oluşturdukları böyle derme çatma bir binaya şey yapmışlar işte fakülte yapmışlar. Uzun yıllar da orada kaldı ya. Taşınana kadar da orada kaldı aslında. Ben mezun olduktan sonra "****" ya taşındı orası. "****" olduktan sonraki süreçte. Biz çok ilk dönem darbeden sonraki şey, o YÖK'ün aslında çok baskı dönemlerinin, çok belirgin olduğu, yani ders müfredatı açısından da: inanılmaz fazla sayıda dersim olduğu şeyi, öğrenciliğimi hatırlıyorum. Hani nefes aldırılmamak için ders koyarlar ya yani; kimya bölümüsün ama mesela matematiğin analitik geometriden tut, bilmem neye kadar? Matematikçilerin gördüğü neredeyse bütün matematik derslerini verdikleri zaten Atatürk ilkeleri inkılap tarihi, edebiyattı bilmem ne, onların onlar o zamanlarda başlamıştı verilmeye ama saat olarak da çok fazla sayıda saat verilirdi. Dersler olarak hani devam ediyordu. Böyle önce o, o duruma adapte olmaya çalıştım. Çok, ortamı aslında çok sevmediğimi hatırlıyorum. Yani üniversite böyle olmamalı diyordum mesela kendime. Bu kadar da böyle değildir ya! Sadece ders falan olmamalı. Bir şey olmalı falan. "****" gittiğimiz, "****", "****" da aldığınız ortak dersler zamanında biraz daha şeyin havasının farklı olduğunu hissediyordum oralarda. Yani orada bir böyle bir şeylerle uğraşmaya çalışıyorum, birilerini anlamaya çalışıyorum ama direkt içine hani tedirgin oluyorsun, giremiyorsun. Kim bunlar? Nedir? Falan diye böyle önce bir ortamı anlamaya çalışıyorsun ya da hani sana böyle bir etrafta böyle bir yakınlaşma olsa da sen de bir girebilirsin, girebilesin diye alan arıyorsun. Öyle bir durum içerisinde. Sonrasında şey, nedir bu, yavaş yavaş böyle şeylerin kıpırdandığını gördüm. Böyle kulüpler gibi bir şeyler mesela. Belli işte kulüpler var tiyatro kulübü ama bu bizim kimya bölümünde hiç öyle bir şey yok. Matematik bölümü, matematik bölümü, böyle bir şey, ilan asmış. İşte tiyatrocular arkadaşlar: tiyatro kulübü kuruyoruz, toplanıyoruz falan diye. Aa! Dedim, kim bunlar? Nasıl bunlar falan. Böyle gittim, daldım içlerine. Sen kimsin? İşte vallahi, ben kimyada okuyorum. Siz kimsiniz? İşte biz de matematikçileriz. Biraz işte kendimiz böyle bir şey başlattık, devam ediyoruz şu işleri de şöyle yapıyoruz falan dediler. İyi dedim yani güzel. Ben, ben de geleyim. Gel falan dediler. Aa, çok, ondan sonra çok keyifli oldu o iş. Çünkü ben hep artık matematik bölümünde (gülme sesi) onlarla birlikte, ağırlıklı olarak şey yapmaya başladım, onun çalışmalarına gittim, birlikte şey yaptık; oyun yazdık sonra o oyunu, oyunlaştırdık. O, o, o üniversitenin herhalde kaçınıcı? Son, son yılı mıydı? Üç ya da dört, üç veya dördüncü yıllarıydı. Orada güzel, bir keyifli geçti o zaman üniversite. Çok keyifli geçtiğini hatırlıyorum o zaman. Yani o yıl, o dönem, kendi dönemimde, bölümümden arkadaşlarla fazla ilişkimizin

olmadığını hatırlıyorum açıkçası. Hatta sen neredesin? Matematikte mi okuyorsun? Falan. Ne bu? Sürekli matematik bölümündesin diye. Fırsat bulduğum her zaman, akşamları ya da erken saatlerde, fırsat bulduğumuz her zaman orada oluyordum. O çok iyi gelmişti yani bana onlar. Sonra ben herhalde üniversiteyi bitirmeme yakındı galiba o zaman kurulmuştu gibi hatırlıyorum ama çok içinde olmamıştım. Bu, Araştırma Görevlileri Derneği, diye bir Dernekten bahsediliyor. Benim daha içinde henüz olmadığım, arkadaşlar bunlar. Ben işte üniversiteyi bitirmekle uğraşıyorum. Tam da işte zamanında mezun olduk. Sonra yüksek lisans yapayım, yapmayayım. Bizim şeyler vardı. Son sınıfta formasyon dersleri alabilme şansımız vardı. Hani bölüm olarak o dönem; en son yıla, yılın yaz dönemine iki aylık hızlandırılmış bir formasyon programı koydular, öğretmen olmak isteyenler için. Onu da eğitim bilimlerinden, eğitim bilimlerinden hocalar veriyordu. Orada, o derslere katıldım, girdim. Bana, bir tane hocamız vardı. Çok da tatlı bir insandı. Sonradan o dekan falan oldu. Böyle, dersler, dersleri de böyle çok güzel, aktif işliyoruz yani. Ders gibi değil, atölye çalışmaları gibi işliyoruz. Oradaki şey de derslerde bana böyle derslerin bitmesine yakın, hoca dedi ki sen dedi, düşünür müsün bilmiyorum ama ben dedi, Hacettepe'deki hocalarıma dedi, senden bahsetmek istiyorum dedi. Neden hocam? Dedim. Dedi ki: bu, eğitim programı geliştirme bölümü, var dedi Hacettepe'nin, sen dedi bu konuda iyisin, derslerde de oldukça şey çok aktifsin, eğitimle ilgili bir alanda çok iyi işler yapacağını düşünüyorum. İster misin? Dedi onlarla bir konuşmak dedi. Yani gidip orada yüksek lisans yapmak ister misin? Dedi. Eğer istersen önereceğim ben seni dedi. Hiç düşünmedim hocam ama dedim, yani bir düşüneyim ya da şey yapalım, kim onlar? Falan. O dönemde, o Hacettepe eğitim bilimlerinin böyle ilk kurucu tipleri, kurucularından hani böyle çok kelli, felli, artık böyle yaşları bayağı şeye ermiş hani emekliliği yaş itibari ile çoktan gelmiş de devam eden böyle hocalar falan. Ama dedi: şey tek sıkıntı dedi. Şu anda kadro yok. Hani kadro olursa seni oraya hemen araştırma görevlisi olarak da almalarını aslında söyledim dedi. Ama kadro yok. Yani oraya gideceksin. Belki bir dönem dedi, orada bir şekliyle hani koşulları uydurman gerekecek dedi. Ben seninle ilgili çok anlattım. Bir görelim gelsin, bir de biz konuşalım dediler. Gitmek ister misin? Dedi. Ya hocam dedim, çok güzel bir şey, sağ olun yani isterim hani bir gideyim, konuşayım dedim ama Ankara'ya nasıl gidilecek? Kim gidecek? Yani ne olacak? Ben daha yeni hani mezun oluyorum, ne yapacağımı bilmiyorum, mezun olduktan sonra artık çalışmam lazım. Çünkü babama yani artık ben şey yapamayacağım, babamın hani "Bu evde bana destek at, çalışma noktasında artık şeyim kalmadı" gibi sözleri ve sağlığıyla ilgili rahatsızlıkları da ortaya çıkmıştı babamın. O dönem daha tespit edilmemişti ama biz bayağı hastaneye taşınmaya başlamıştık. Babam çok hızlı kilo kaybetti. Yani bir dönem işte fabrika da çalışırken, böyle ayağına falan traktör, traktörün tekerleği düştü bayağı kötü yaralandı. Sonra o, o iyileşti ama ondan sonra kemikleriyle ilgili bir türlü toparlayamadığı şeyler çıktı. Sürekli kemik ağrıları, sürekli, sürekli ama ağrının nedeni bir türlü bulunamıyor, bir türlü tespit edilemiyor. Onunla ilgili epey bir şeylerimiz oldu. Benim çok, her bulduğum hastaneye götürdüm, şey yaptılar ama bir türlü bulamıyorlar. Yaşam ilginç tesadüflerle

dolu. O dönem işte üniversite okuyorum ben, benim kız kardeşim de Mersin'e evlendi, Mersin'e yerleşti.

Ve ben Mersin'e de fırsat bulduğum her dönem giderim. Hatta işte yeğenim oldu. Onu görmek için de o kadar ne zaman fırsat bulsam, Mersin'e kendimi atıyorum. O kadar o kadar çok seviyoruz onu. Yeni böyle ilk ayları falan, gene öyle bir dönem Mersin'e otobüse bindim, gidiyorum. Yanıma da birisi oturdu. O da intörn öğrenciymiş; sohbet ediyoruz kendisiyle, dahiliyede uzmanlık okuyormuş. Ben de dedim, işte üniversite az kaldı, bitiyor böyle konuşuyoruz. Öyle sohbet ederken ederken işte babamdan nasıl oldu? Konu açıldı. Dedim ki: böyle böyle babam var. Yani ben onunla çok uğraşıyorum. Götürmediğim işte hastane kalmadı. Ya hakikatten kalmadı yani. Hepsini denedik ama bir türlü çözüm bulamadık. "Nedir dedi problem" Böyle böyle anlattım. "Hiç dedi şey yaptınız mı? Babanın diyabetiğiyle ilgili, hiçbir şeyin oldu mu yani, test falan yaptırdınız mı? Ya da var mı?" Dedi. Hiç bilmiyorum, dedim. Hiç kimse de önermedi. "Sen dedi, şey yap bunu ilk fırsatta bir dahiliyeci götür, bir diyabetine baksınlar" dedi. Dönünce hemen götürdüm ve o kadar yüksek bir şeker çıktı ki, hemen babamı hastaneye yatırdılar. Acilen insülin uygulamaya başladılar. Çok yüksekmiş şeker. Ondan sonra işte insülin başladı bizim hayatımızda. Sonra bu insülinin uzun dönem şekerin yüksek gitmesine bağlı olarak, babam da -daha da çok gençti babam 45 falan, yani yaşı 45 falandı herhalde öyle bir insülin başladık. Dönem dönem çok düştüğü, tekrar yükseldiği, ayarlarının çok zor olduğu dönemleri hatırlıyorum. Ondan sonraki neredeyse 20 yıl, babamı kaybedene kadar, -bir beş yıl oldu kaybedeli- o zamana kadar sürekli babamla hep hastanelerdeydik bu diyabet, sonra Şarko dedikleri diyabete bağlı eklem hastalığından dolayı, kemikler küçük küçük kırılıp... sürekli bir kemiklerle ilgili problem, ameliyatı yaşadı. Onunla ilgili çok uğraştık. Yani öyle bir şeyle de tespit edilmişti babamın diyabet durumu. İşte o şeyden geldim artık rahatsızlığı da bayağı şey olunca, ben de ne yapacağım? Nasıl edeceğim? Şimdi Ankara'ya gidiyorum desem? Yok açıkça söylemiş adam diyor ki: şey yapamam hani ben artık sana destek olamam olabilecek durumum yok! Ne yapacaksın kendin yapacaksın. Ankara hiç bilmediğim bir şehir. Hiç gitmemişim hayatımda. Bambaşka, İstanbul'dan çıkmamışım zaten hani nasıl yapılır öğrenciliğimi başka bir yerde okusan belki ona bağlı da bir şey olabilir ama gene de şey demedim, yani gideceğim diyorum, gideceğim böyle bir fırsat, bir deneyeceğim. En azından hocalar da konuşacağım ya! Ne kaybederim yani? Ondan sonra gittim, hocalarla konuştum. Çok, kampüs çok güzel orası çok şey bir yer yani ama o kadar farklı, şey ki, ne yaparım ben burada? Diyorum. Ankara Sokakları. Burada deniz bile yok arkadaş! Ben burada ne (gülme sesi) yapacağım? Falan. Biraz tuhaf geldi ama konuştum. Onlar da bana söylediler. Yani biz seninle çalışmayı çok isteriz. Ama hakikatten imkân yok. Yani burada şey yok yani araştırma görevlisi olarak alamayız. Geleceksin başlayacağız, derslerimize başlayacağız, burada birlikte devam edeceğiz ama ne zaman kadro açılır? Kadro açılırsa, evet ilk fırsatta seninle ilgili çok hemen şey yaparız. Ama sana bunun gününü ve sözünü veremeyiz. Yani şu açıdan ne yapacaksın? Bilmiyorum ne yapacağım? Dedim. Ondan sonra geldim, geldiğimin vallahi çok

hatırlıyorum çok iyi, net. Ya o gün ya ertesi gün gazetede bir ilan, Milliyet Gazetesi, çok iyi hatırlıyorum. "****" Üniversitesi Eczacılık Fakültesi Analitik Kimya Bölümü şey açıyor, sınav açıyor. Yüksek lisans sınavı.

Allah Allah dedim ya. Yani girmemeye karar vermiştim, kurtulmak istiyordum çünkü. Yüksek lisansa falan hiç girmeyecektim. Ama dedim: buna gireyim ya, ne olacak? Ne kaybedeceğim? Bir kendimi deneyim bakayım, meslek bilgim ne durumda falan diye geldim, sınava girdim. Sınav sonrası hemen daha böyle sınavın ertesi gün falandı şey oranın hocası, hoca beni aradı. Kızım dedi, gel bir gel bir görüşelim dedi. Çok iyi bir kâğıt vermişsin dedi. Hatta bak doktora, bizim dedi doktora öğrencilerimizle birlikte girdiniz siz sınava dedi. Doktora öğrencilerin verdiği kâğıttan daha iyi senin kağıdın dedi. Aa öyle mi? Çok güzel sevindim hocam. Yani girdim herhalde yüksek lisansa? Sadece yüksek lisansa girmedin dedi. Biz araştırma görevlisi alacağız olur musun araştırma görevlisi? Dedi kadro için. Nasıl yani dedim böyle bir ne, ne, ne oluyor, ben ne yapacağım şimdi? Şöyle şöyle dedi. (Ya nasıl olacak? Ankara durumu var ama bu bu çok şey.) Sen dedi şey: ne diyorsun yani? Dedi. Hemen karar vermen lazım senin dedi. Karar, hayır diyorsan başka bir şey, yok dedim: hayır demiyorum hocam tamam falan dedim ama kafamda da öbür hocayla hiç konuşmamıştım "****" hocayla. Gittim, gördüm, görüştüm. Hoca da diyor ki herhalde bir yolunu bulalım, Ankara'da ne yapacaksın? O da bir araştırıyor hani Ankara'da ne yapabiliriz senin için? Gittiğinde nasıl yapabilirsin falan diye, sağ olsun onunla ilgili de bir şey yapıyor kendince, bir şeyler bulmaya çalışıyor. Ben bunu gelişmeyi nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum? Annem böyle farkında olmadan bana bir iyilik yaptı. Benim sınava işte bu görüşmeye gittiğim gün benim öbür "****" hocam evi aramış. Annem açmış telefonu ondan sonra demiş: işte görüşeyim, ne yapıyor? Vallahi demiş şey o demiş, bir sınava girmişti sonra hocası çağırdı onu oradan demiş. Onunla görüşmeye gitti (gülme sesi). Ondan sonra eve geldim annem dedi ki: "****" hocan aradı dedi, seni dedi. Ben de dedim. Anne niye söyledin? Falan dedim. Ne yapayım? Söylemeyecek miydim? Dedi. Ne bileyim hani ben söyleseydim falan dedim. Sonra şey yaptım hocayı buldum, açtım telefon, hocam dedim: nasıl söyleyeceğim bilmiyorum? Ama böyle böyle bir durum oldu dedim. Ne demek dedi, nasıl söyleyeceksin? Tabi ki söyleyeceksin dedi. Öyle bir koşul oluşmuş dedi. Biliyorum senin durumunu dedi yani hiç bunun düşünülecek, hiçbir şeyi yok dedi. Ben de olsam düşünmezdim, dedi. Tabi ki öncelik bunu yapacaksın dedi. Hemen dedi tereddütsüz git şeye başla. Yani hemen kabul et ve ne gerekiyorsa ne yapılacaksa; sınavı, mınavı neyse dedi; hemen git müracaat et, başvur ve şey yap gir oraya dedi. Yani öyle bir Ankara maceramız orada kesilmiş oldu.

Sonra bir "****" macerası başladı. Ben, hiç karşıya geçmemiştim. Yani karşı benim hayatımda hiç olmamıştı açıkçası şey; Kadıköy, Haydarpaşa. İlk olarak sınavı kazandığım, ondan sonra hoca ile görüşmeye gittiğimde, daha doğrusu aslında orası öyle olmadı. Dur! Orayı yanlış anlatmayım. O dönemde eczacılık fakültesi şeydeydi; Nişantaşı, Nişantaşı'ndaydı. Daha o yıl, taşınma

hazırlıkları yapıyordu. Ben Nişantaşı'na gittim. Nişantaşı'ndaki kampüste aslında çok da şey bir kampüs değildi. Bir bina var orada. Bilir misin, bilmiyorum? "****" olduğu yerdeki bina. Hani Nişantaşı güzel bir yer falan ama kampüs, bina çok da şey bir bina "****" sonra çok farklı bir bina gibi gelmedi bana. Burada mı devam edeceğiz? Nedir bu falan gibi aslında çok da hoşlanmadığım bir yerdi. Bir, iki yüksek lisans dersine orada başladım. Onun o yılın hemen yazın da zaten taşınma şeyi girildi ve o arada da işte sınavlar, yerleşme bilmem ne diye araştırma görevlisi kadrosuna ben girdim. Şeyde, taşınmadan önce girmedim daha bitmemişti işlerde, yüksek lisans olarak başladım, sonra o yaz biz böyle apar topar hemen taşınma işleri, hatta ona bile girdim taşınma işlerine. Taşındık, sardık deney aletlerini, şunları, en yorucu işler de beni bulmuş (gülme sesi) oldular, iyi iyi oldu diye, başladık o işlere. Sonra o, "****" Kampüsü'yle birlikte ben karşıya geçmiş oldum. Hayatımda ilk defa karşı ve o mekân, benim için çok çok özeldi. O kampüse İlk girdiğimde büyülendim ya! Yani gerçekten büyülendim ve öyle ilginç bir giriş oldu ki ben böyle kampüsün içine girdim, koridor tabi upuzun bir koridor var. -Geldin mi hiç bilmiyorum- ya "****" kampüsüne. Eczacılık fakültesinin olduğu yer ilk giriş mekanıdır. Böyle, ben şu koridorun giriş yerine eczacılık fakültesine doğru sağa doğru döndüm, sol tarafta hukuk fakültesi, sağ tarafta eczacılık fakültesi girişi. Hukuk fakültesinin oradan bir tane kuş, güvercin oradan girdi bana doğru ve tepemden şeye doğru koridor boyunca uçtu. O kadar güzel bir manzaraydı ki ve boş yani çok da güzeldi. Ben yürüyorum, yürüyorum, yürüyorum. Bina çok güzel bir bina, dehşet, her şeyi böyle eski, o dönem şeyleri kalan, daha henüz daha üzerinde şey deformasyon oluşmamış, o pencere, pencereleri, o radyatörleri, her şeyi böyle eskiye ilişkin daha izler var şeyler var çünkü henüz kampüs tarafından tamamen işgal edilmiş durumda ve değiştirilmiş durumda değil. Çok dedim ki: ya! Kesin yani tamam bu iş bitmiştir. Ben buradayım (gülme sesi)! Bu binadan, bu binayı hiç bırakmam yani. Hiç bırakacak bir durum değil ve biz ilk girdiğimizde bir de ilginçtir, bir de çatı katında o saat kulelerinin falan olduğu, çatı katında, odalarımızı oraya verdiler fakültenin. En alt katta laboratuvarlar; öğrenci laboratuvarları, en üst katta da odalarımız var. Odanın da böyle çatı katları çok küçük camları var oradan deniz gözüküyor tamamen. Deniz ve saat kulelerinin olduğu yer, muhteşem yani. Böyle tam anlatamıyorum, anlatamıyorum. O kadar güzel bir şey, keyifli bir yer. Orada bir oda iki kişilik miydi? Evet iki kişilik, evet iki kişilik bir oda, odalar, küçük odalarımızın olduğu keyifli bir şey mekandı. Bir tane arkadaşım vardı işte onu hatırlıyorum, onunla birlikte oturmuştuk bizde. "****" diye. Çok da sevdim. O erken ayrıldı ama çok, çok tatlı bir insandı. Orada bir, işte şeye başladık yol macerasına, gidiş dönüşler eve. Yol çok uzun tabi. Yani ben "****" den kalkıyorum, Kadıköy'e her gün gidiyorum Kadıköy'den işte karşıya o şeyler var; 500 nolu otobüsler, 500 diye. 500 A'lar, 500 T'ler, Kadıköy otobüsleri çok fazla sayıda yok! Sıraya girersin: ciddi çile. Köprü zaten inanılmaz bir çile ama inanır mısınız? Öyle bir şey gibi yani her gün okula gitmek ve her gün gidiyorduk biz. Yani bizim öyle arada gitmek gibi bir şeyimiz de yoktu. Bana hiç böyle işkence gibi gelmedi. Acayip bir keyif gibi geliyordu: o binaya gitmek, o odaya girmek oranın ilk, ilk olması ve böyle bir, zaten bir heyecan var. Belki gerekli gereksiz, keyifsiz bir heyecan var. Bir de oradaki hocalar, asistan arkadaşlar falan bazen böyle birileri tarafından rahatsız edildiğimi

ama bazıları tarafından da böyle kışkırtıldığını bilen bir tip olursun ya! Mesela. Öyle bir tip! Orada mesela işte hocamla, sonradan emekli oldu. Çok keyifli şeyler, şiir oku... şiir kitabı, o manzarada mesela bazen böyle -şiir günleri- bugün şiir okuyoruz, hadi gelin arkadaşlar falan derdim. Birilerine şiir kitabı hediye ederdim. Böyle çok keyiflenirdi. Ne yapıyor bu? Falan derlerdi ama bir şekliyle de içinde olmaya çalışırlardı (gülme sesi). Öyle garip şeyler. Oradaki ilk şeylerin oluşturulmasında da çok hani, etkim olunca, çok hoşuma gidiyordu, sahipleniyordum. İlk defa "Araştırma Görevliliği Temsilciliği" diye bir şey oluştu şeyde fakültede ve onun ilk şeylerinden oldum ben hemen. Ben olacağım! Ben olacağım! Ben olacağım! Araştırma görevlisi temsilcisi falan diye. Oradaki herkesi şey yapıp, yani örgütleyip hani dekana gidip, şöyle bir durum var, temsilcilikler diye bir şey var istenirse, kabul edilirse, dekan, yapabiliyor diye. Bunun için uğraştık, ettik ve şeye soktuk yani. Oy hakkımız olmamasına rağmen, temsil edilebilir durumda olmak gibi bir şey oluşturduk. Sonra ilk defa, o kampüsünde yavaş yavaş başlayan, mesela ana kampüs içerisinde vardı ama bu kampüste hiç ne bir kulüp vardı ne başka bir şey vardı, eczacılık fakültesinde hiç bu anlamda bir etkinlik durumu da yoktu. İlk kulübü oluşturalım diye öğrencilerle birlikte. Benim asistanlığımın başında, orada son kalan hala mezun olmamış, böyle solcu tipler olur ya! Yani hani şeyden son artık bunlar! Böyle, bir türlü yedi, sekiz yıl olmuş. Bir türlü bitirememişler. Dersleri kalmış. Çoğu benden büyük tipler de var yani. Hocam, hocam falan diyorlar. Hem yaş hem vücut olarak falan da epeyce hani büyükçe tipler. Onların, solcu öğrencilerin, şeyleriyle; girişimiyle hani bize kim destek olur? Bir hocaya bakalım falan deyip, yakın gördükleri, bana böyle yaklaştıkları, hocam nasıl olur? Yapar mıyız? Yaparız, deneriz, ne olacak? Diye girdiğimiz böyle kulüp çalışmaları, kulüp kurma şeyleri içerisine de girdik aynı zamanda. O dönemki dekan çok da tatlı bir insandı. Hatta çok da destek oldu. Hala arada şey yapar, ben ayrıldıktan sonra falan, geçenlerde bir yıl önce falan duymuş, etmiş, aradı nasılsın? Ne oldu böyle? Falan diye konuştuğumuz bir kadındır. O kulübü kurarken çok da şey oldu, destek oldu kendisi. Tabi dedi, kurun dedi, bilmem ne yapın, dedi. Ne istiyorsanız gibi. Öyle bir tiyatro kulübü, tiyatro ile başladık ama müzik, tiyatro hepsi iç içe geçtiği bir kulüptü. Tabii önce sadece eczacılığın öğrencileri geldi ama o eczacılıkla kalmadı. Şöyle yaptılar çünkü. Hocam dediler, biz eczacılıkta bir, iki kişiyiz ama hukuk fakültesi var burada ve orada çok daha şey bu solcu arkadaşlar (gülme sesi) onlar da gelebilir mi bizim aramıza? Gelsinler mi? Gelsinler bakalım falan diye. Ee, gelsinler dedik işte orada da kocamla tanıştık. Hukuktan gelen öğrenciler arasında. İkinci üniversitesini okuyormuş o da hukuk fakültesinde. İlkini ODTÜ'de bitirip, ilk tekstil okumuş, sonra şey ben tekstilcilik falan yapamam, bu ne biçim bir meslek diye oturmuş bir yaz tekstil işçiliği yaptıktan sonra, hatta bir süre çalıştıktan sonra, oralarda yapamam, diye karar verip, bir yaz oturup, çalışıp hukuku kazanmış, gelmiş. Kampüste de şey vardı bizim, sonra kalmadı tabi de. Bir lümpen kantini diye bildikleri, bir de solcu kantini diye bildikleri iki tane kantin vardı. O, solcu ve şeyler o kantinde oturur, ötekiler: lümpenler -daha o zaman henüz öyle sağcıların ya da şeylerin çok fazla ortalıkta olmadığı tipler olduğu için ama çok hızlı değişti- o yani ben oraya girdikten birkaç yıl içerisinde inanılmaz değişti ve çok ciddi, çok şiddetli kavgalar ve hatta kafa kol kırmalar, satırlar, şunları, bunları çok kötü yaşadığımız bir şey

haline geldi orası. Ama o girdiğim o dönem: 93 işte, 93'tü galiba. 93-94 gibi Henüz daha o şiddet de değildi. Ve öyle bir durumu vardı. Sonradan çok şiddetli yaşandı bunların hepsi. Öyle bir kulüp çalışmalarıyla, hukuk fakültesiyle de bir şekilde ilişkilenerek, onların bizimle ilişkilendiği durumlar içerisinde de başladı hikaye.

Şimdi hikâyenin başka bir tarafına geçtik ama geçmeden öbür tarafta atladığım bir şeyler kaldı mı? Haa, bir şeyler bıraktık tabi. Ben lise iki, işte askerde sevgili mektupları geliyor, üniversiteye. Hatta adresini, "****" kampüste, şeye geçmeden, daha öğrenciyken. Mezun olmadan önce mektuplar geliyor. Şimdi tabi mektuplara bir şey yazıyorsun, asker mektup bekler falan ama sen de bir sürü şey değişiyor, dönüşüyor. Üniversiteli olmak, orada henüz daha başka biri yok hayatında falan hala onun, onunla devam eden bir durum var ama sen artık orada değilsin. O seni bıraktığı yerde olmanı bekliyor tabii geldiği zaman. Büyük bir özlemle ve şeyle hani beklediğini hissediyorsun mektuplardan. Ama senin giderek ilk başlarda yazdığın gibi özlem olmuyor artık satırlarda. Biraz daha farklı hani daha artık acaba araya mesafe koysam, o da bu mesafeyi anlasa. Bu belki böyle devam etmeyebilir mi? Dediğin gibi yazdığın mesela şeyler: mektuplar. Ama onun bu, burada çok canının yandığını hissettiğin kelimelerle sana dönüşleri ya da bir şekliyle bir yolunu bulup seni işte dedim ya, öncelikle şey vardı karşı komşunun telefonu vardı, henüz bize bağlanmıştı. Mesela o telefonda beni daha böyle askerlikte fırsat buldukça telefon edip sesimi duyma hani çabaları, benim çok evde kalmadığımdan dolayı hani telefona ulaşamadığı durumlar falan. O, o gerginlikleri bak seninle konuşurken şimdi o kadar atmışım ki gerilere ama çıkıyor ortaya. O gerginlikleri de yaşadığımız bir şey dönemi: Yeşilçam filmi dönemleri gibi (gülme sesi) ilginç bir şey. Ama onlar, onların her biri de farklı duygular bırakıyor insanda. Zor duygular. Çünkü ilk, ilk şeyleri hissetmek insanın hiç unutamadığı duygular veriyor. Yani onunla ilk defa sinemaya gitmiş olmak mesela. Sinemada ilk kez, bir o sinemada; ilk kez senin elini tutmuş olması falan yani bunlar çok ama çok özel duygular ve bundan sonra 50 defa yapılırsa o ilkinin hissettirdiği kişisel farklılıklar olsa da o duygunun yani onu yaşamış olmanın, ilk olduğu duygusunu hani gerçekten farklıymış diye hissettirdiği; bir duyguyu hissetmek, ilk kendine özgüvenin çok yükseltmesi, kendini iyi hissetmek, önemli hissetmek, çok daha güzel hissetmek, ne bileyim? Çok daha hani biricik, farklı hissetmek yani ben hakikatten, kendini sevmeni sağlaması yani anlıyor musun? Çok bencilce duygular tabi evet çok bencilce ama insanın bunu hissetmesi yaşama aynı zamanda tutunmasını, bağlanmasını, farklı üretimler içerisinde daha ciddi ve özgüvenli girebilmesini, kendini daha önemli hissetmesini falan sağlayan duygular. Onun için bence, ben çok şey borçluyum yani borçluyum mu demeliyim? İyi ki hani öyle bir durum yaşanmış ve çok gerçekten çok iyi iyi bir insandı. Ama son derece hani sahiplenme duygusu çok yüksek, hani mahalle kültüründen çıkan delikanlılar vardı ya böyle; işte tam öyle, tam öyle bir tip. Son derece fedakâr, her şeyi yapar, her şeyi sonuna kadar yapabilecek bir şey, hiçbir zaman kendi canının, kendi şeylerin önemi olmayan, hani delikanlı, dedikleri tipler öyle bir tip. Çok iyi bir insan ama yani bir şey hiçbir zaman paylaşamayacağı yani senin bir hayatının olma durumunun hep

ondan uzaklaşma ile eşdeğer olduğunu düşündüğü için de o kaybetme duygusuyla onu hiçbir zaman anlayamadığım, anlayamayacağım bir insanmış gibi gelecek ve seni hep böyle hani boğacak ve yok edecekmiş gibi düşündüğünde, o hale geldiği zaman, bir yerden sonra ondan kurtulmak gibi şeyi isteği gelmeye başlıyor. Yani kırmak istemiyorsun, üzmek istemiyorsun, ona bunu nasıl anlatacağını bilemiyorsun? Anlatabiliyor muyum? Ama mesela; anlatarak yapmaya çalışıyorsun olmuyor, buluşuyorsun, konuşuyorsun o, şey, yani bitiremiyorsun bir türlü. Hani çünkü o bitirmiyor. Yani sen bitirdin desem, bitti desen bile o sürekli senin karşına çıkıp hani bir daha, bir daha, bir daha dediği ısrarcı tavırlarla hani devam et diye bir şey içerisinde. Mesela o dönem işte mesela; askere erken gitmiş, üniversite sınavına hani girmemiş, hatta liseden şöyle takıntıları kalmış, bir şey olmuş, bir şey mesela. Ben hani üniversitede okurum, ne olacak? Okuyacağım tamam! Şey yapacağım, sen beni bana biraz şey yap: çalıştır, birlikte çalışalım falan. Tamam çalıştırırım hatta bir şekilde şey çalıştırdım ona belli dersleri çalıştırdım; oturduk, çalıştık, birlikte hızlıca çok liseyi bitirdi hemen, diplomayı aldı, üniversite sınavına gitti, kazandı falan üniversiteye girdi. Yani öyle bir şey ki yani ben seni yeter ki kaybetmeyeyim, buna da bunu da yaparım falan diye devam ettiği bir süreçte yaşadık aslında biz yani. Hani şimdi düşünüyorum: doğru muydu? Hani yani bunu yap diye, benim dayatmamla mı yaptı? Bir iyilik miydi? Bir kötülük, kötülük de değildir herhalde o insan da hayatında bir şey değiştirmiş oldu ama hani benim benim nedenimle yaptığı bir şeyler oldu. Hani kendi istediği değil ama bunun sonucunda bunu yaptı ama bir şey değişmedi kendince ama başka türlü bir şey oldu falan. Çok çelişkili bir süreçti aslında, yaşanırken de. Ya ben bu insana ders çalıştırıyorum, sınavlara girecek; benim zorumla giriyor. Niye yapıyorum ben bunu? Bunun sonucunda hani böyle bir duruma geldiğinde evet mi diyeceğim? Anlatabiliyor muyum? Yani böyle bir şeyin garantisi olarak mı veriyorum gibi çok çelişkilerin yaşandığı, devam eden bir süreçti. Ama işte ne zaman artık şeye karar vermiştim. Belki işte şeyle tanışmamış olsaydım üniversitede ve hani adama gerçekten âşık olmamış olsaydım yani bağlamasına, sesine, işte o dönem ki böyle çıkışlarına, işte solculuğuna, bilmem neyine, konuşmalarına falan yani bir sürü şeyi çok cazip ve çekici gel... doğallığı, başka bir kültürden oluşu, İlk başlarda cazip geliyor sonra inanılmaz katlanılmaz hale falan geldi ama (gülme sesi) yani o dönem çok cazip geliyor tabii. Bambaşka bir yaşamışlık, başka bir kültür, başka bir anlatı biçimi, başka bir hikâyeye, her şeyi çok farklı ve o zaman şey dedim: ya sonucu ne olursa olsun, bilmiyorum? Ve ben bu işi, ötekini bitiriyorum ve diyorum ki de üstelik. Ben başka birine âşık oldum! Ne yapacaksan yap! Yani. Ne olacak hani bilmiyorum artık sonucu ne olursa olsun. Hani insan korkuyor, korku değil de kaybetme korkusu birinin yüreğine girdiği zaman, onun ne yapabileceği konusunda çok da şey olamıyorsun, üstelik de böyle bir kültürde yaşıyorsun, üstelik kadınsın, üstelik hani sevmenin, ölümüne sevmenin falan gibi edebiyatların yapıldığı ortamlar içerisinde büyümüşsün, bunu da biliyorsun. Bütün bunları göze alabilmek, bir cesaret miydi? Yoksa gözü dönmüştük müydü? Yoksa bir diğerini kaybetmenin, kaybetmemenin artık çok mu şey olduğu durumdu bilmiyorum? Ama öyle bir cesaretle gitmişim bir gün buluştuk ve dedim: yani böyle böyle, yok yani bitti! Hani bitiyor artık! Bunun daha ötesi yok. Çünkü başka birini seviyorum.

Ne yaparsan yap, bu olmayacak yani. Bu da korkunç bir şok dönemi idi; şoktu. Onun için. Ve bunu, bunu da kabul etmek istemedi. İsrar etmek istedi. İşte bir şekliyle fakülteye gelip, neyse ki beni bulamamış, başka türlü bir şeyler falan ya beni bulsaydı ne olacaktı? Çok emin değilim ama, ama sonra yavaş yavaş artık biraz zaman aldı ama kabul etmek zorunda kaldı yani kabul etmek zorunda kaldı ama o da sancılı hani bir süreçti. Bir bir sıkıntı şey anlamıyla hani fiziksel ya da başka türlü bir sıkıntı yaşamadım. Yaşayabileceğimi de çok düşünmüş oldum aslında çok düşündüm. Yani öyle günler, geceler. Çünkü aynı evde, şey aynı mahallede oturuyorsun, girerken çıkarken, başka bir şey olma durumu ya da işte öteki de başka bir kültürden bir insan o onu duysa ne olacak? Falan yani anlatabiliyor muyum? Bir kapışma gibi. O şey dönemlerinde çok yani heyecanlı, belki filmlere konu olabilecek türde de (gülme sesi) bir gerginlik yaşadık, yaşadım aslında ama evet biraz zaman aldı, neredeyse bir, epey bir zaman aldı ama neyse ki, öyle bir şey olmadan o süreci de atlattık öyle.

Sonra işte, o kampüs biraz daha benim için yaşanması, heyecanlı, romantik bir hale geldi. Biz neredeyse; yedi yıl falan tabi şey evlenmeden önce yedi yıl, işte o okulundan mezun oldu, ondan sonra o da yüksek lisansa başladı, sonra bıraktı. Sonra işte avukatlığa başladı, belli şeyler yaptı falan. Biz hep Kadıköy civarında; oranın havasını, şeyini, Kadıköy'ün işte akşamları sahiline, orada hasırlar vardı eskiden; öğrencilerin toplandığı, böyle çay, kafeler oralarda çok zaman geçirirdik. Bu şey olmadan atık tesisi falan olmadan önce, o bölge tamamen şeye kadar, Moda'ya kadar böyle sahil, yürünebilir bir haldeydi. Oralarda geçirdiğimiz akşamlar, akşam üstleri diğer öğrencilerle falan yaptığımız işler, orada ilk şeyi, kampüsteki ilk etkinliği böyle: 8 Mart Dünya Kadınlar Emekçi Kadınlar Günü'nde hukukçular ile birlikte bağlamalı, sazlı, sözlü, şiirli bir etkinlik yapmıştık. Şeyde, kampüste. Bütün şeyler: yönetim kadrosu, öğrenciler hepsi katıldı. Ya, inanılmaz güzel, keyifli bir gün olmuştu. Böyle günlerce bütün hocalar tek tek beni tebriğe geldi. Nasıl güzel bir şey bu? Buranın havasını değiştirdiniz, ne güzel bir şey oldu bu? Kimdi o bağlama çalanlar? Öğrenciler falan işte sonradan, tabi bunların dedikodusu da çabuk yayılıyor, sonradan benim erkek arkadaşım falan olduğunu öğrendiler. Bu bir gün laboratuvara böyle kocaman bir demet güller, laboratuvar çıkışına gelmiş, öğrenciler falan gördü. Yapma! dedim böyle şeyler, ben daha burada yeniyim falan ama keyifli heyecanlı zamanlarımız çok oldu işte. Güzel, güzel geçti yani o kampüs hayatı.

Sonra ben yüksek lisansı sonra da doktorayı bitirdim. Doktorayı bitirdikten sonra şey yaptık, evlendik. O dönem işte o zaman da daha uzaklaşmadık oradan, şeye başladık, hemen şeye taşındık. Zeynep Kâmil'in aşağısında, Kapı Ağası diye bir yer var. Zeynep Kâmil'e çok yakın yani Zeynep Kâmil'de bir ev tuttuk yani okula da yürüme mesafesinde. Orada böyle bir Ekşioğlu İnşaat'ın oralarda çok vardır Karadenizli inşaatları, mahalle, Kapı Ağası diye böyle bir mahallede bir ev tuttuk. Apartmanların birbirine çok girdiği böyle çok şey gibi bir küçük daire. Karadenizli bir şeyimiz vardı. Ev sahibimiz onun eviydi. O da karşı komşu, karşımdaydı ev sahibi de. Ama bu ev

sahibi; hakikatten çok çok tatlı bir kadındı ya, hala şöyle hatırlarım. Evde çok ilginç: eve giriyorsun, girince önce ilk girdiği yerde sağda bir mutfak, solda salon, ondan sonra uzun böyle "L" şeklinde böyle labirent gibi bir koridordan geçiyorsun. O koridorun içinde; sağlı, sollu, koridor çok dar bu arada, tünel (gülme sesi) gibi koridor. Sonra sağda işte hemen karşıda iki tane oda daha var. Yani eğer eve biri gelmişse ve bu salona girmişse, sen öbür odadan, yatak odasından kimin geldiğini? Ne yaptığını? Oturduğunu (gülme sesi) mümkün değil bilmezsin ve duymazsın. Öyle bir ilginç bir evdi. Sağ olsun işte ev sahibi biz yeni evliyiz falan. Ondan sonra çok da şey oldu destek oldu, geldi, gitti. Benimle, böyle çalışıyorum, ediyorum, diye arada bir şey pişirip bana gelirdi de sen çok çalışıyorsun bu falan al diye. Hatta hamile kaldım orada ben. Sonra bebek doğduktan, dokuz aylıken, dokuz ay dolduktan sonra taşındık ama ilk doğumum oradaydı. Çocuğun bakıma annem gelene kadar hatta annemle birlikteken bile ilk o yıkanması bebeğin, şey yapma falan çok çok yardım etti o komşumuz. Keyifli bir yerdi oradan yani her gün o mahallenin içerisinden geçip, şeye gelmek; yürüyerek fakülteye gidip, gelmek falan yani çok o kadar uzun yıllar günde bir buçuk, iki saati, bir buçuk saat gidiş, bir buçuk saat en az 3 saat yolda harcayan birisi için okula yürüyerek gidip, gelmek inanılmaz keyifli bir şeydi. Bir de Selimiye gibi bir yerden geçiyorsun yani hani oranın keyfi de ayrı, o cadde çok çok güzeldi evet yani öyle. Evlendikten sonra bir, bir yıla yakın, bir yıl olmadı herhalde dokuz ay bir keyfini yaşadık. Sonra işte babam rahatsız. Annem orada kalıyor ve annem bizde kaldı. Bizde kalması da hafta içi bizde kalıyordu, hafta sonu gidiyordu, babama bakıyordu falan. Kız Kardeşim babamla akşamları ilgileniyordu. O da çalışıyordu, çok zor oluyordu. Sonra dedik: bu böyle olmaz. Ben dedim en azından gidelim, anneme yakın olalım çocuğu bırakıp ben gene artık eski şey sıkıntılı günlerime devam edeyim. Ama en azından annem, babama bakarken hem babamla hem de ev kendi evinde olmanın rahatlığını yaşasın. Çünkü onu hissediyorsun. Yani kendi evi gibi hissetmiyor, şey yapamıyor tabi, öyle oldu. Öyle bir dokuz ay yaşadığımız bir keyif sonra bitti. Gerçi hamilelikle de yaşadığım da bir buçuk yıla yakın kalmışım orada neredeyse. Sonra işte annemin "****" aynı siteye, başka bir eve taşındık. Artık o siteye bir de evlenerek gelmiştim. Çocuk, çocukla birlikte...

E tabii eski erkek arkadaşım dediğim, o da evlenmişti. Yani selamlaşmadığımız, görüşmediğimiz zamanlar çok oldu ya da belki görüşmemeye çalıştığımız, yüz yüze gelmemeye çalıştığımız için şeyler oldu. O ilginç. Onun da iki tane kızı oldu (gülme sesi). Benim de iki tane kızım oldu. Neredeyse şey, ama sitede evet sitede sonra tekrar eski zamanlara geri döndük mü? Dönmedik. Site tamamen değişmişti. Artık tamamen bir kahve halindeydi orası. Profili çok değişmişti, insanları çok değişmişti, her şey bambaşkaydı. Yani bizim kuşaktan, genç kimse hemen hemen kalmamıştı. Yani benim oradan ayrıldığımda, yeni çocuk olanlar şey yani henüz çocuk olanlar, büyümüş orada kalmıştı. Dolayısıyla eskiye dönük o yaşadığımız şeyleri birbirimizle paylaşacağımız, o kurduğumuz lokali oradaki yaptığımız gece gündüz çalışmaları, birlikte orada yürüttük, yürüttüğümüz küçük de olsa, yaşımın o muhalif duruşu içerisinde yer alışlarımızın hiçbiri kalmamıştı tabi orada yani öyle hiç, hiçbir şey. Ona ilişkin anıları bile hatırlayan pek kimse

kalmamıştı. Ben de zaten orada olduğum sürece otel olarak kullandım yani sabah çocuğu anneme bırakıyorduk, akşam geliyorduk bazen daha geç geldiğimde direkt olarak hani çocuğu alıp yatırıyordum, sabah tekrar bırakıyordum falan yat, kalk yani şey olarak geçen bir süreç koşturmaca ile geçen bir süreç oldu. Sonra işte aradan üç yıl geçtikten sonra, ilk çocukta olduğu gibi ikisine de annem uzun bir dönem baktı. Zaten o hiç bırakmak istemedi. Ben artık o çok yoruluyor diye kreşe, okulun kreşi o zaman "****" kampüsünün içerisindeydi. Çok da yakındı verdim. Birlikte bir süre gidip geldik ikisine birden bakması zor oluyordu diye. Yoksa o şikâyet etmedi aslında kalsın dedi ama ben biraz da daha fazla bir arkadaş görsün, sosyalleşsin diye, ama çocuğun travmaları başladı. Her gün minibüste, otobüse bindiğimizde şey diyordu: anne, köprü tıkalı (gülme sesi), köprü tıkalı, köprü gene tıkalı anne falan diye yaşadığımız o şeyleri hatırlıyorum. Bazen midesi falan bulanır, bir kez böyle otobüste hatta şeye önümüzdeki şeye hafif böyle kusar gibi olduğunu, onu yaşadığımızı hatırlıyorum. O kadar kötü oluyordu tabi çocuk, çok uzun ya da şey, şeyi de çok iyi hatırlıyorum: otobüste böyle bir gün kızım 4-5 yaşında, anne "birt" yaptı dedi öndeki şey (gülme sesi) ön koltuktan geldi dedi. Kızım sus falan. Etraftaki herkes gülmeye başladı. Ama ne yapayım anne? Duydum birt yaptı falan dedi. Şey o öndeki, koltuktaki tabi o hiç ses ve renk vermedi. Öyle bir şeylerimiz de oldu. Yavrum sonra hakikaten çok zor gelmeye başladı. Bir yıl kadar birlikte zar zor gidip geldik okulun kreşine öncelikle. Sonra şeye evin oradaki anaokuluna verince orada.***** orası da çok güzel bir okuldu. Oraya gitti geldi. Eve de yakındı. Annem onu, arada böyle yürüyüş olsun diye götürüyordu sonra akşam oluyor ya da yeğenimle geliyordu falan bir süre de oraya devam etti. Ta ki işte, okul yaşı gelene kadar biz orada biraz daha devam ettik.

Sonra işte yaşamın içerisindeki başka dengesizlikler bir sürü, bir sürü bir şey oluyor biraz ondan, sonra da tekrar karşıya Acıbadem'e taşındık biz. Kaç yaşındaydı? Beş yaşındaydı evet, "****" beş yaşındayken, dört müydü yoksa? "****" İlkokula başlayacaktı, yedi yaşındaydı, "****" 'yu evet dört yaşında anaokuluna başlattık. "****" da kreşe benim okuldaki kreşe başlayacaktı. Oradan apar topar toplandık o yıl hemen yazın Acıbadem'de, bir eve bu Acıbadem'deki de güzel, şirin bir evdi. Böyle üç katlı bir bina tam böyle şeyin, Acıbadem'i bilir misin? Ana caddesi "****" falan olduğu bir cadde onun karşısındaki şey, Koşuyolu ile Acıbadem arasında bir yer. Orada bir üç katlı bir bina, oranın orta katındaydık. Şimdi sonradan başka şeyler de geliyor da. Orada bir Almancı bir adam öyle bir ev yapmış kendine orada, Almanya'da yaşıyor yazları geliyor üst katını kendine ayırmış; alt katını kiraya vermiş. Bir de bizim kat kiraya veriliyor, şeyle bir emlakçı aracılığıyla falan buldum ama eve evi görür görmez yani o kadar güzel bir ev ki, o dönemde ciddi de pahalı bir ev yani. Biz öbür tarafta işte söyleyeyim sana 600'e falan oturuyorduk orada 1200 liraya ev 1200 lira yani neredeyse iki katı. 500, 600 fazla ev, evin böyle küçük bir bahçesi var. Armut ağacı var, işte ne bileyim? Defne ağacı var falan böyle armudun şeyi falan benim balkonuna düşüyor. Çok...evin beş tane balkon var. 140 metrekare ev. Ama ev müthiş çok güzel. Kocaman bir ev yani. Hem çok güzel ve bir de şey, çok yakın, hani okula da çok yakın, minibüse bindiğinde iki dakikada

okuldasın, yürürsen 15 dakikada falan ama cadde üzerinde yürümek çok tercih edilir bir şey değil ama şey okulun hemen evin çok yakında, yürüme mesafesinde; ilkokul var mesela. O büyük bir keyif: çocuğu ilkokula götüreceksin, hemen bırakacaksın, akşam alacaksın gibi. O nedenle biraz da okula çok yakın olmasından dolayı, oraya şey yaptım, taşındık. Apar topar hemen topladım geldik, taşındık falan yani maaşın herhalde yarısından fazlasını kiraya veriyordum o dönem diye (gülme sesi) hatırlıyorum yani. Öyle gidiyordu ama yani işte eşimin avukatlık işleri de oluyordu, bir şekliyle döndürecek bir şey vardı az buçuk yani dönüyordu yani. Öyle şikâyet edeceğimiz bir şey yoktu. O dönem o evin keyfini sürmek daha iyiydi. Öyle taşındık. İmzacı olan, o atılmadı ama şeyden, Mimar Sinan'da, Yıldız da olsaydı... Yıldız'dan oraya geçti falan. Sonra işte o, o benim alt komşum oldu orada (gülme sesi). İşte o benim "****"karşı komşuydu önceden, yani öyle çok konuşmadık. Sonra altıma geldi taşındı. Alt kat boşalınca. Biz orada bayağı onunla böyle keyifli şeyler geçirdik: sohbetler balkonda, kızına hamile olduğu haberini falan ben ayrılmadan önce orada birlikte sohbet ederken öğrenmişti, ilk bana söyledi. Oğlu ile benim kız bahçede böyle bahçeyi kazarlar, solucan ararlar onun çok şey meraklı bir oğlu vardı. Şimdi de güzel iyi bir yerde okuyor. Çok meraklı, çok zeki böyle değişik yaramaz ama böyle farklı yaramazlık böyle şeyleri olan yani her şeyi öğrenmeye meraklı olan bir tip yani böcekleri çıkarır, kavanozlara koyar. İşte solucanlar her şeyi yapar, evde hemster besler o başka türlü bir şey ilginç bir şey yani. Çok değişik bir tip bizim kızlarla bana gelir yukarı, aşağı da bahçede oynarlar öyle bir şeyler de yaşamıştık orada. Okul arkadaşları, mahalle, çünkü Acıbadem'de aslında şey bir tarafı da, oradaki insanlar da birbirlerine böyle hala kalan son şeyleriyle böyle sıcak ilişkilerin olduğu bir yerdi o mahalle. Okul arkadaşı, mesela okuldaki öğrenci velileriyle, benim kızın arkadaşlarının velileriyle sınıftaki, çok kaynaşmıştık biz. Bayağı kaynaşmıştık yani her 15 günde bir böyle bir kahvaltılar düzenlerdik birlikte, öyle keyifli sohbetlerimiz olurdu ya da işte birisi, biraz gecikirse çocuğu sen al, bugün hani birazcık sende kalsın, falan dediği. Sağ olsun karşı sitede bir veli vardı o benim çocuklara çok destek oldu. Ben okuldan bir türlü, çünkü erken çıkamazdım yani. Öyle bir huyum olamazdı ya da hatta bir keresinde öyle bir unutmuşum ki okul çıkış saatini (gülme sesi), sonra bir baktım saat geçmiş çocuk okulda kaldı. Hemen şeyi aradım dedim koş! "****" ne oldu? Dedi. Çocuk okulda kaldı, dedim. Ben gelene kadar, tamam dedi, merak etme ben gidip alıyorum dedi. Gitti, aldı, eve getirdi falan şeyi "****" hala der ki: anne okulda kalmıştım. Ben gelirdim kendim ama olsun gelirdin tabi yürüyerek. Ondan sonra zaten öyle oldu. Artık bana dedi ki: sen dedi şey yapma, koşturma hiç! Nasılsa aynı yerdeyiz (gülme sesi). Gelsin benim kızla biraz zaman geçirsın, ondan sonra geldiğin zaman alırsın. Hiç hani problem değil falan diye öyle şeylerimiz de güzeldi yani orada, çok onun çok desteği oldu. Arada Koşuyolu Parkı'na gitmenin keyfi, hafta sonları falan öyle. Gerçi o dönem biz, şey de severdi yani severdi, çok hafta sonları falan hep böyle keyifli, mutlaka bir yere giderek geçirirdik. Yani öyle evde kalalım değil; bir hava alalım, bir değişiklik olsun, bir şey olsun çocuklarla falan gezelim, edelim. Çocukları zaten okula, oradan taşındıktan sonra orada, çok uzun sürmedi ama iki yıllık güzel bir keyfimiz oldu. Evet iki yıl kadar Acıbadem'de öyle yaşadık. Sonra işte o kira artık o kadar çok çekilmez hale geldi ki; (gülme sesi) çok yüksek. Ev

sahibi gene yazın geliyordu. Çok hatırlıyorum, evine, sözleşmeye yazdırmıştı; her yaz geldiğinde, bir süre evini bakar, orada evin ilgili şeylerini ayrıntılı olarak inceler (gülme sesi) konuk olur falan yani bir çay içmeye gelir falan diye böyle yazdırmıştı kontrata. Eve geliyordu, eve bakıyordu: duvar duvar, böyle yer yer, böyle kontrol ediyordu. Bir yerde bir değişiklik var mı? Evine bir şey olmuş mu? Evini seviyordu, duvarlarını seviyordu falan. Ya dedim bu nedir? Kaç yıl sonra gene evini seven bu ev sahipleriyle benim, ne kadar daha böyle şeylerim olacak? İşte son bu şimdi yeni oturduğumuz eve, dedik yani bir ne yapalım? Kredi mi çekelim? Evde oturur gibi ödeyelim. Buraya o zaman da işte bayağı daha artmıştı kira. Bu kirayı verip, hem de içimde oturup bir şeye dönüştürebilir miyiz? Falan diye ev arayışına girdik. İşte bu evi öyle bulduk. Beş yıllık kredi ile. O kiranın üzerine biraz daha ekleyerek, gene maaşımı yarısından biraz daha fazlasını oraya vererek, öyle bir şeyle bu eve girmiş olduk. Yani bu var, buranın macerası da öyle başladı ama tekrar yolculuklar başladı tabi. Ev uzaklaştı, okul uzaklaştı, çocukların okulu uzaklaştı. Çocukların işte ikisi de zaten o evde o Acıbadem'deki okulu, okuldan almadık. Dolayısıyla kreş şeyde "****" arkasında orada. Başladık tabi birlikte, sabahları işte arabayla hep birlikte böyle dağıta dağıta, çocukları okula bırakıyor, beni okula bırakıyor, kendisi önce şeydeydi, ilk bürosu, karşıda Taksim'de. Bu Tünel Tünel'in karşısında bir sokakta; Asmalı Mescit, Asmalı Mescit'te bürosu vardı. Sonra biz şeye taşınınca, adliye var ya eski adliye, onun yakınında bir yer tuttu. İki arkadaşı ile birlikte oraya geçti.

Dolayısıyla böyle işte; sabahleyin önce çocukları Acıbadem'e bırakıyoruz, sonra ben okula geliyorum. Oradan sonra şeye gidiyor büroya gidiyor. Akşam da çocuk çıkış saatine yetişiyor yetişmeye, yetiştirmeye çalışıyor. Çocukları okuldan alıyor, ondan sonra beni alıyor işte. Ben bu durumdan çok rahatsızım tabi. Çünkü erken çıkmak zorunda kalıyorum. Çıkamayacağım, çıkmak istemiyorum falan. Bir iki öyle; git, et falan diyoruz. İşte öyle biraz şeylerimiz de oldu o konuda. Çünkü işte benim dersler bitiyor ondan sonra ya kulüp çalışması oluyor ya zaten laboratuvarında devam eden deneyler oluyor, hani yüksek lisans öğrencileri ile oluyor. O öyle canın istediğinde pat, yani öyle yapanlar var ama ben hiç öyle çalışmadım. Yani bir şey devam ediyorsa o, onun sonucu kendini bitirir. Yani o deneysel süreç; öyle ben şimdi burada kesiyorum, şu saatte tekrar başlayayım, demediğin zamanlar oluyor diyebilirsin de kontrol edebildiğin zamanlar da var ama bir şeyin mesela o anda ya burada bunu kaçırmışım, şunu tekrar denemek istiyorum diye dalıp, devam ettiğin çalışmalarda olur. Ya benim doktora çalışmaları öyle yürümüştü. Ben gecenin, o binadan mesela 11'de 12'de çıktığım zamanları hatırlıyorum. Bir de o kadar güvensiz zamanlardı ki onlar. Yani hani şey yok doğru dürüst bekçiler yok. Şimdi özel güvenlik falan gelince her kapıda bir bekçi var. Orada bir de ses yok, kimseler yok falan böyle bayağı şeyli, tedirginlik, tedirgin zamanlar yaşadığımı falan çok iyi hatırlıyorum. Yani bir tane de öyle macera yaşamıştım. Hatta birini, böyle abuk subuk bir tip geç bir saatte herkesin işi olmadığı, sekiz miydi? dokuz muydu? Öyle geldi böyle odama, odanın dış kapısı da açık, dış kapı. Oradan girmiş içeri odama kadar geldi. Ondan sonra çıktım böyle tedirgin olarak kimi arıyorsunuz? Falan. Hemen belli ki yanda

birinin okumuş adını. Bunu arıyorum dedi. Dedim o bu saatte burada olmaz, çoktan çıktı falan diyorum ama hem onunla konuşurken hem de böyle ana çıkış, bölümün çıkış kapısına doğru ilerliyorum falan böyle çıktım yok dedim burada böyle hani şey yapalım diye O kapıya çıktıktan sonra hemen koridora doğru ilerleyip, ben dedim hani güvenlikçi arkadaş, şeye o zaman polisler falan mı duruyordu? Güvenlikçiydi ama bekçileri vardı. O böyle güvenlik gibi değişen bekçi değil de hani oranın şeyli kadrolu bekçileri olur ya! Öyle en dış kapıda ona ulaşayım falan derken birden, pırr diye kaçtı gitti. Böyle bir şeyle yırttığım bir zamanlar oldu. Ondan sonra kilitledim de kapıları iki tarafı da şey yaptım. Çalışır oldum. Bir de güvenliğin falan telefonunu şey yaptım hani kaydettim. Herhangi bir durum olursa hemen arayayım diye. Öyle uzun çalışırdım yani. Oranın o gece keyfi de bambaşka bir şey zaten o sessizlik, o ışıklar, kocaman binanın ışıkları falan yani oranın hem erken saatlerini hem de geç saatlerini çok derin yaşadığım için ben oradan işte ihraç edildikten sonra o çok ağrıma gitti. Çok özlediğim önemli şeylerden biri de oydu.

Mesela sabah kimse gitmeden gidip, bir kahvemi koyup, ondan sonra böyle oradan bu "****" seyretmek, işte, radyoda güzel bir müzik açıp böyle sessiz enstrümantal bir müzik açıp, ders öncesi, böyle kendime ayırdığım 15-20 dakikalık zamanları çok çok özledim tabi. Akşamlarını da aynı şekilde. O öğrencilerle böyle yedilere, sekizlere kadar dershanelerde, amfilerde yaptığımız tiyatro çalışmalarını. Çınlatıyorduk yani bütün şey, kampüsü düşün böyle koridorlarda böyle şey çalışması yapıyorsun ses çalışması yapıyorsun. Replikler okuyorsun, bina sana kalmış yani o kadar keyifliydi ki. Yani bütün bunlardan sonra hiçbir şey olmamış gibi sen buraları bu kadar dibine kadar yaşamış biri değilmişsin gibi seni o binanın içine dahi almıyorlar. Yani bu bu hani şöyle bir şey; yani bu başka türlü bir şey ya bu kızgınlık, öfke, hani kendine acımdan öte bir şey. Bu haksızlık! Yani bu, bu olabilecek bir şey gibi gelmiyor yani. Bu hani bu dış, binanın dışında her yani elin, sürekli anahtarı olan bir binanın sende, o kadar yıllar anahtarı olan ve kendinin binayı diyorum bak! Sadece bölüm ya da odayı demiyorum. Neredeyse binayı diyorum koskoca binayı. Sonra kapıdan içeri seni almıyor ya! Güvenlikle falan girmeye çalışıyorsun; güvenlikçi ağladı yani kadın. Hakikatten ağladı yani. Ağlama dedim ya sakin, tamam yani problem değil. Yani gidelim birlikte falan. Çok ağladı yani böyle hikâyede de okumuşsundur. Hocam nasıl olur? Diyor, ya ben size bunu nasıl yaparım? Ya da size bunu nasıl yaparlar da ben bunun aracı olurum yani. Çünkü biz her sabah onunla böyle; nasılsın? Ne yapıyorsun? İyi misin? Çocuk nasıl? Falan diye bir muhabbet edip, içeri giriyordum, sohbet ediyorduk. Yani o şimdi beni her gün öyle karşılarken, bir gün bana; sen içeri giremezsin hoca, seni alamam! Demek zorunda bırakılıyor, bırakılıyor. Bu ona da çok ağır geldi, bana da çok ağır geldi ama ben, onun bu durumu, ona da ne kadar ağır geldiğini, ağırlığını hissettiğini bugün gibi hatırlıyorum. O gün de o kadar derin hissettim ki aldım, götürdüm. Odama gel, kahve içelim dedim. Birlikte kahve içtik, sohbet ettik falan dedim: şey yapma yani hiç ne olur şey anlama dedim, senden dolayı bir şey hissetmiyorum ben. İyi ki sen varsın yanımda. İyi ki bunu hisseden birisiyle birlikteyim. Bu daha kolay atlatılabilir oldu seninle, dedim yani. Hani öbür, öbür türlü hiç bilemediğim beni böyle zorla işte bir polisle olmuş olsa hani, sıkıntılı, çok daha

zor olurdu. Onun için de ne olur böyle düşünme dedim. Ve o günden sonra, o yaşadığım günden sonra; bir gün bile oradan, kapısından, kapısına bakarak bile geçmedim. Yani kafamı çevirip geçtim. İçine hiçbir daha girmedim. Üç buçuk yıl oldu mesela hiç. Yani gitmedim ve şimdi de şimdi şey fakülteyi taşıyorlar zaten. Büyük bir kısmını taşımışlar. "****" oraya taşımışlar. Yani işte Nereden nereye geldik de bir şeyleri sadece bina olmaktan çıkarıp, içine bir sürü hikâye, yaşamışlık, bir sürü bir sürü ilkleri koyduğunda kendin için ve orası için o başka bir mekan haline geliyor yani. Ve oradan kendi isteği dışında, dışında bırakılmış olmak insana hakikaten ağır geliyor. Yani bana çok ağır geldi. Bir yıl bunu kabul etmek çok ağır geldi. Bir yıldan sonra başka zaten çaresi yok, insanın kabul etmesi, bir yıl mıydı? Süresini bilmiyorum ama o ameliyat süreci, şudur, budur evde kalma durumları falan aslında belki de ulaşamama, zaten hani fiziksel olarak da ulaşamıyor, ulaşamayacak olmayı da kendime belki bir teselli olarak bulmakla birlikte, bir biçimiyle ya da oranın işte her gün taşınma telaşı içerisinde olduğunu, gidecek olmalarını yani ben hani zaten oradan bir şekliyle ayrılacaktım falan, bilmiyorum yani onları mı düşündüm ne düşündüğümü bilmiyorum ama özlüyorum yani özledim.

Yani ve sonra işte arkadaşlar anlattığında: artık işte öğrenciler falan o laboratuvarın artık çalışmadığını, hiç kimsenin belli bir saatten sonra, o laboratuvarında kimselerin olmadığını falan. Yani kalmamış yani benden, benimle ilgili değil tabi elbette ama o sürecin bir şekliyle çok daha rahatsız edici durumlara geldiğini öğrendim sonra. "****" oraya geldi yerleşti. Bütün oranın her şeyini değiştirdi; çehresini değiştirdi, binayı tamamen, yeniden böyle bir Osmanlı havasıyla şey yaptı, dekore etti Tıbbiye-i Şahane falan hikayeleri var ya bunların. O bakanlığın kurduğu, Erdoğan'ın doktorunun da oraya şey olduğu, rektör olduğu bir şeyle birlikte, yapılanmayla birlikte tamamen yani el koydular.

Eczacılık fakültesinin yerine el koydular, hukuk fakültesininkine el koydular. Hukuk fakültesini taşımaya başlamışlar. İşte, tıp fakültesi zaten hani belli başlı, hangi bölümü var desen; iki tane bölüm sana söyler, yani belki hukukta vardı şey de sıralamada. Üç tane bölüm söyleyebilir ama bunların biri; tıp fakültesi, ikincisi; eczacılık, üçüncüsü; hukuktur. Hani bunun dışında, iyi diyebileceğin hani, ben hiç şimdiye kadar duymadım. Hani biraz daha böyle gerek eğitim kadrosu, gerekse şey olarak daha nitelikli kadroya sahip fakülteler bunlardır ama hukuk fakültesi sonradan çok ciddi bir dönüşüme uğradı. Orada o kadro içinde de çok dönüşüm oldu ki bizi biliyorsun, ihraç edenlerin hepsi hukuk fakültesinin ee, şeyleriydi, hocalarıydı. Hepsi hukukçuydu. Bir tanesi hariç, herkes bizim KHK ile ihraç edilmemize onay vermiş ve rektörü bu konuda sıkıştırmış ve şey yapmış, dayatmış kişilerdi. Dolayısıyla başka fakülteden kimse yoktu. Hepsi hukuk fakültesi içerisindeydi. Şimdi yani bu yeni üniversiteye bina tamamen tahsis edilmiş durumda. Bizim de işte bir laboratuvarlar olduğu için henüz taşınamayan bölümler varmış. Onlar da gidecekler tabi. Bir böyle tepede, garip bir yerde, şey adı da değişmiş, şey olmuş, "****" olmuş. Öyle bir külliye de konumlanan, bir üniversiteden bahsediyoruz. Bu dönüşüme içinde olmuş olarak, bu dönüşümü

yaşamak nasıl hissettirirdi? Çok daha etkili hissettirirdi epey eminim. Çünkü bir sürü şeyi de içinde olarak, tepki vermeye çalıştığım, verdiğim çok durumlar içerisinde de yaşamıştım yani hani.

Bunlar anlatayım, anlatmak gerekirse bilmiyorum yani. Ciddi öğrenci olaylarının; satırların, sopalardan girdiği, bir tanesi böyle hatta bir savcının oğluydu. Başını, bayağı kafasını gözünü yarmışlardı çocuğun. Hastaneye götürüldüğü ve kan verildiği durumların içerisinde yaşadığımız şeyler, olaylar da olmuştu. Sonra bu benim ihraçtan iki yıl önce falan galiba, İşte Darwin'in Evrim Teorisi'ne karşı; Evrim Teorisi karşıtlarının, sempozyum yaptığı kampüste, hukuk fakültesinin içerisinde ve bu sempozyuma bizlerin; öğretim üyelerinin dahi alınmadığını ve bunun protesto eden öğrencilerin de işte dışarıda kapıyı işgal ettikleri durumda, o polislerle öğrenciler arasında kaldığımız üç yani ilk kişilerden biriyim. Sonra tıp fakültesinden, iki tane daha hoca geldi. Üç kişi ile birlikte o pazarlığı yürütüp, öğrencilerin en azından okulun bahçesinde; o protesto eylemini yapabilmelerine hani ne denir? Bilmiyorum Onu yapmıştık ama çok kötü bir şeydi yani. İçeride Darwin karşıtı, 21. Yüzyılda böyle bir üniversite, üniversitenin içerisinde bir sempozyum düzenleniyor ve sen öğretim üyesi olarak oraya eleştirini bildirecek, bildirmek üzere bile alınmıyorsun, ancak davetli olarak girebiliyorsun diyorlar kapıda. Ben buranın hocasıyım, ben bu kampüste hocayım, biliyorum hocam kusura bakmayın ama kesinlikle emir var ve davetli insanları alıyoruz; sizin davetiyeniz olmadığı için giremiyorsun, diyor görevli. Ben de kapıya çıkıyorum ve oradaki güvenlik görevlilerine: bakın ben içerideki sempozyuma giremedim, buranın hocasıyım. Öğrenciler de aynı şeyi talep ediyorlar, üniversitelerinde olan bir şeye girmek istiyorlar, bu en doğal hakları ama izin verilmiyor o zaman bırakın onlarda kendileri bahçede yapsınlar bu işi. Bahçede kısa bir toplantı yapacaklar. "Ama hocam biz onun güvenliğini alamayız. Burada bir şeyler...", bir şey olmaz! Dedim. İzin verirseniz hiçbir şey olmayacak. Burada onlar da kendi düşüncelerini ifade edecekler. Hatta böyle şeyler; brokoli, gibi benzer böyle, genetiğin nasıl, genetiğin nasıl değiştiğine ilişkin Evrim Teorisi'ni onun üzerinden anlatacak, bir biyolog hocamız da vardı. O da gelmişti. Onu bile almıyorlar kapıdan. Dedim ki, ya, yani bu hoca yani üniversitenin hocası. Bu nasıl bir şeydir? Yapılacak bakın! O da var başlarında. Hepimiz, bende... en son dedi ki bana: kefil oluyor musun hoca? Dedi. Öğrencilerin bir şey yapmayacağına kefil oluyor musun? Bir şey çıkarsa, sorumlu musun? Dedi. Tamam kefil oluyorum, dedim. Oluyorum, dedim. Neye güvendiysen tek başıma (gülme sesi). Oluyorum dedim. Olmayacak bir şey. İyi sen kefil oluyorsan dedi, tamam! Tam o arada hukuk, şey tıp fakültesinden aslında çok da suya sabuna dokunmayan biridir, hocadır ama ilginç bir şekilde o da geldi. Dedi ki: ne oluyor? Falan dedi. Dedim böyle böyle..., Ben de senin yanındayım, hadi dedi. O da geldi. Sonra bir kişi daha gelince; üç kişi olduk biz orada. Tamam o zaman dedi. Açtı kapıyı hem öğrenciler hem tabi basından da birkaç kişi var, öğrencilerde var, geldiler böyle iki, sunumlar yapıldı, Evrim Teorisi tekrar anlatıldı. Nedir bu Evrim Teorisi? Teori olarak işte evrim karşıtların, karşıtlığının ne anlama geldiği, aslında nasıl saçma sapan bir şey olduğu, teorinin kendini yıllardır ve hangi örnekler üzerinden aslında ortaya koyduğunu falan anlatan, brokoliden, lahanadan girip, bilmem nereden çıktığımız güzel bir

şey oldu, sunum oldu orada. Arkasına tabi şey, öğrenciler şey dedi: hocam dedi şurada da bir halay çekelim başlamışken. Bir solcular halayı vardır ya! Şimdi şey dedi ki, oradaki polis ama dedi, şimdi halay, malay halay diyorsunuz burada. Bir şey, yok dedim, halay çekecekler, çeksinler bir şey olmaz dedim. İyi bakalım çeksinler dedi. Ondan sonra halay çekmeye başlandı. Ee bizimkiler de durmuyor, bitirmiyor tabi. Halay da çekti, ondan sonra başladılar slogan atmaya. Şimdi yok "*****" den, "*****" dan, bilmem nereden giriyorlar falan. Şimdi slogan da atıyorlar. Baktım bunlar biraz tepkisel, şey olmaya başladı. Bitirecekler, bitiyor mu? Falan diyor bana şey, polis memuru. Ya bitecek dedim işte bitiyor, gidiyor falan. Neyse çok uzatmadılar. Ama ben de hani, biz de engellemiyoruz yani. Çocuklara kalkıp yapmayın falan demiyoruz ama onlara en başında hangi koşullarda olduğunu, ne yapacağımızı falan söyleyince; onlar da çok uzatmadılar, halaylarını çektiler, üç, beş slogan attılar. Ondan sonra alkışladık. Neyse çıktı. Ben tabi bunun sonrasında şöyle bir şeyle: bak, gördünüz mü? Ben size bir şey olmayacak demiştim. Siz izin verirsiniz bir şey olmuyor yani yeter ki karşı karşıya gelinmesin. Onlara içeride izin vermediği için burada da bu şekilde yapıldı ve gayet de kontrollü oldu falan dedim. Bir ses çıkartmadı tabi. Öyle bir şeyimiz de olmuştu bir biçimiyle. Yani aslında zaten polisler tarafından tanınan, bilinen, bir tiptik. Öyle de hepten, mesela, bahçede bir eylem olurdu, sonrasında bir eylem daha oldu bahçede. Niye olduğunu hatırlamıyorum ama böyle pankartlar bir şeyler açıldı o bahçeye gene o alemde de öğrencilerin yanında durdum. Sonra yeni bir şey, çok iyi hatırlıyorum: böyle koridordan geçiyorum, tanımıyorum sivillerden biriymiş herhalde, öteki tanıdığım bir polis ama çok fark etmedim. Ben önlerden geçtikten sonra arkada, arkadakini anlatıyor: bak bu hoca var ya falan filan bi şey (gülme sesi), sen bunu bir bil, hani böyle anlatayım diye, öyle arada tanındığımızı, meşhurluğumuzun olduğunu biliyorum. Hoş ama bu hani imza sürecinde bu anlamda, bir şeyimiz bunun katkısının olmasına çok gerek olmadı. Sağ olsun hukukçuların toplu olarak bir arada yaptıkları şey de hiçbir şey ifade etmedi. Yani o anlamda, hani daha arttırıcı bir şey olmadı şey gibi. Öyle bir süreç vardı. Ha nereden geldim, şunu söylüyorum: yani bu süreci bu insanın bu dönüşüm sürecini; oradaki bu bina içerisinde yaptıkları, yarattıkları, bu külliye dönüşme meseleleri, bu kadar etkisiz kalması, eczacılık fakültesinin ve -bütün fakültelerin aslında- üniversiteyi yani fakülteyi bu kadar kolay teslim etmeleri hiçbir şeye itiraz etmemeleri bu süreci içerisinde, ne kadar? Bu süreci nasıl yaşadım? Ne kadar tahammül ederdim? Çok emin değilim yani bir şeyler yapardım, bir şekliyle gene bir şeyler olurdu ve o konularda da bir sıkıntı nasıl çıkardı bilmiyorum ama bir yerlerden bir şeyler daha çıkacağı kesindi de oraya kalmadı yani, o süreç. Çünkü hiçbir şekilde şey yapmadılar yani üniversite fakülteye, ya aslında çok ciddi kayıpları yavaş yavaş başlattılar bunlar. Üniversite yapmadan önce burayı, kampüsü almadan önce mesela ilk yaptıkları iş; orada bir mescit, bir mescit vardı orada, aşağıda. Biz mescidi, kulüp odası, kulüp yoktu o kampüste. Kulüp olsun, bir yerler kulüp olsun, kulüp açın diye ben belki her yıl, inanılmaz dilekçelerle, rektörlüğe kadar sürekli, bu, bu fakültede şey yok, kulüp yok, kulüp odası yok, öğrencilerin çalışma yürüteceği, yapacağı bir mekanları yok, öğrencilere mekan lazım diye sürekli; didine didine, en son bir tane; bu alt katta, bir kısmının mescit olduğu, mescit haline getirildiği

daha sonrasında, çok da hoş bir mekanı şey yapmıştık onca ısrardan sonra, burası olur mu? Dediler. Olur dedim. Orayı aldık, içini dizayn ettik biz oranın. Güzel böyle o mekânı çalışmaların yapılabileceği şekilde oluşturduk. Hatta birtakım oyunlar çalıştık orada. Tiyatro oyunlarının bütün dekor ve kostümlerini oraya aldık. Sonra müzik bölümü, müzik öğrencileri vardı; onların davulları, bilmem neleri orada şey yapıldı. Oranın anahtarı belli bir sorumlu öğrenciye verildi. Akşam belli bir saatten sonra da çıkıp gittiler, orada çalışır hale geldiler mesela. Sorumluluğu bendeydi şeyin o mekânın ama o öğrenciler, orada istediği saatte alıyordu. Bizler uzun saat çalışıyorduk. Sonra bu şeyler, şeyle birlikte; bu ilk rektör şeyin, arkadaşı, Cumhurbaşkanı'nın arkadaşı rektör, bir önceki rektörün, "****" dedikleri, "****" rektör olduktan hemen sonra geldi. Üstelik o üçüncü oylamada en az oyu alan rektördü ve onu Cumhurbaşkanı atadı. Cumhurbaşkanı atandıktan hemen sonra adamın ilk yaptığı eylemlerden biri: eczacılık fakültesi, fakülteleri dolaşiyor; bizim fakülteye de geldi. Dekana şunu söylediğini, dekan da zaten o dönemin dekanı da çok böyle şeyciydi yani böyle Atatürkçü kesilen ama hiçbir şekilde de şey yapmayan böyle yancı bir tip. Hemen rektör gelir gelmez şeye dekanlığın odasında, yerinden kalktı; işte hocam buyurun oturun falan diye kendi yerini verdi ve rektörün dediği şey şu oldu: arkadaşlar artık buradayım! Buradayım ve ne şekilde olduğunun bir önemi yok. Bundan sonra bu işler şöyle yürüyecek diye talimatlar vermeye başladı. Ee tabi öyle dekan ve öğretim üyeleri de olursa, ondan sonraki işler de öyle yürüdü ve ilk yaptığı icraatlarından biri; yazın herkes tatildeyken falan, orada kimse yokken, o şeyi bizim kulüp odasını kapattırıp, oradaki her şeyi çıkarttırıp orayı tekrar mescide döndürmek oldu. Ve dekanlık, hiç mi ses çıkarmaz, yani ne yaptın? Niye hiçbir şey sormadın? Öğrenciler, biz dilekçiler veriyoruz böyle. Benim yapacağım bir şey yok, rektör böyle istedi dedi dekan. Rektör geldi, el koydu ne yapabiliyordum? Dedi. Size ben dersaneleri vereyim. Zaten biz dersanelerde çalışıyoruz. Senin dersane vermene gerek yok bana. Da ondan sonra işte kendince dersaneleri beşten sonra bir iki dersaneyi, o iş için açık tuttu falan bir şey yapmaya çalıştı ama yani o mekân da öyle elimizden, o kadar uğraştıktan sonra gitmiş oldu, gibi. Ya işte, işte böyle "****" cüğüüm yani.

Sonra ihraca geldik. Bir an önce (gülme sesi) bir o arada kaçırdığım ya da sormak istediğin bir şey var mı? Ayrılma süreci aslında bizim bu imza, imza atmadan öncekiyle birlikte başlayan bir süreçti. O kadar kısa bir süreç değildi bizim yani. Bir, bir, iki yıllık en azından evde birlikte iki yıl, çok sıkıntılı yaşadığımız, sonra da yaklaşık bir yıl ayrı olarak yaşadığımız yaklaşık üç yıl süren ve boşanma ile sonuçlanan bir süreç aslında bu ama iki yılı da çok şiddetli yaşandığı ve bunun da evet en son imza, imza süreci, imzayı attığım o dönemlerin yaşadığı, bu zor zamanların evin içerisinde yaşandığı dönemlere denk gelen bir süreçti.

Dolayısıyla zor geçti yani. Şimdi hem hukukçu olması açısından da yani daha ondan önceki süreçte bizim daha iyi ilişkileri yürüdüğü bir sürece ilişkin bir şey olsa, belki, belki bu hukuksal süreci de daha kolay atlatılabilir olurdu hani onun desteği ile falan diye düşünüyorum ama yani zaten artık bir şeyleri hiçbir şekilde paylaşamadığımız bir noktaya gelmiştik. Ve zaten işin tuhaf

tarafı, benim de hala anlayamadığım, hani bir şeyler hep kötü gider, kötü gider falan ve artık zaten bu noktaya gelmiştir dediğim bir şey değil. Yani o birdenbire çok kötü, birdenbire çok kötü giden bir durumun içerisinde, ya da kötü giden değil, birdenbire kötü bir durumun içerisinde bulursun kendini. O durum o kadar kötüdür ki onun iyileşebilme durumu gibi bir şey, yani uğraşmışındır tabii iki yıla yakın uğraştık ama olmadı. Bir tarafında senden kaynaklı bir şey de yok yani hani. İlişkideki sorun iki tarafın evlilikle ilgili yürütemediği bir şey de değil. Yani çünkü ben bunu tam tespit edemediğim için böyle bir uzman gibi: " ya evet ya bu gerçekten şizofrenik ya da psikolojik bir durumda öyle bir şey yaşadı ve onun yaşadığı bu durumun içerisinde hepimiz o durumu yaşadık" diyebileceğim bir tespitim yok. Ama yaşanan görünen o ki ve o, o, o ortaya çıkan durum, yaşattığı süreç o ki; çok ciddi bir rahatsızlık, yani psikiyatrik bir durumun içerisinde kalan bir kişinin, kendine ve etrafını soktuğu durum içerisinde yaşadığınız bir süreçti o bizim, hep birlikte yaşamak zorunda kaldığımız. Yaşamak zorunda kaldığımız bir sürecin içerisinde girdik ve sürecin içinde yaşarken çözülür mü? Diye, çözer miyiz acaba? Bir yolu var mıdır? Diye; ailesinin, bizim, ailecek işin içerisinde sonra benim ailem, benim ailem üzerinde çok düğümlerin olduğu, hiçbir şeye, hiçbir müdahilleri olmadıkları halde, onların sorunun öznesi haline getirildiği bir durumun içerisinde yaşadığın bir durum içerisinde giriyorsun. Kabul etmeni istediği bir şeyler var ama kabul, neyi kabul edeceksin? Niye kabul edesin? Gerçeklik bu değil yani. Birisi var rahatsız belli. Rahatsız olduğunu kabul etmiyor. Durumun o olmadığını düşünüyor. Kendince ortaya koyduğu bir dünya var; o dünyada bir sürü yalan var ve o yalan, o yalanlar onun gerçeği. O kadar gerçek ki onun için ve etrafında kim onun gerçek olmadığını söylüyorsa ona karşı bir tepki geliştirmeye başlıyor ve onu gerçek kılmak için yani gerçek olduğunu ispatlamak için elinden gelen her şeyi yapmaya başlıyor ve sen gerçek olmayan bir şeyle mücadele etmeye başlıyorsun. Ve diyorsun ki yani kendince ya, yalan, yanlış, yalan ya bu yalan ama öyle bir şey yok ve sen yalan söylüyorsun. Belki bu yalana sen kendin inanıyorsun ama herkes, hepimiz yani bu bunun yalan olduğunu biliyoruz, böyle bir durum yok ama "ben doğru söylüyorum ve siz bana inanmıyorsunuz ve siz bana inanmıyorsunuz ve beni başka bir durum içerisinde sokmaya çalışıyorsunuz". İşte destek al, yardım alman gerekiyor. Birlikte, bu yani sorunu birlikte istersen ya da kendi başına bir biçimiyle git bir yardım al. Böyle bir durum yok diyorsun ama onu, o bu durumu, bu yardım alma durumlarını, isteğini, kendisinin yeni bir şeye sokulmaya çalışıldığını, bir şeyle yaftalanacağını o kadar da özgüveni şeyi egosu yüksek, özgüveni o kadar yüksek ve boş bir şey var ki kendine büyük gurur ve inat meselesi, ben böyle bir durumun içerisinde girmiş, yardım almış, ilaç kullanmış ya da bunun tedavisine girmiş, bir insan olarak anılmayacağım. Çünkü ben bunu kabul etmiyorum. Çünkü ben doğruyum yani benim söylediğim her şey doğru. Ya ben doğru bir şey söylüyorum ve ama insanlar bunu kabul etmiyorlar ve sen benim karım olduğun için bunu kabul etmek zorundasın. Bu doğru ve sen bu doğruyu yaşayacaksın. Benimle bu doğruyu yaşayacaksın. Hayır bu doğru senin doğrun, doğru değil. Yaşanacak bir şey de değil, böyle değil ama "sen eğer bu doğruyu kabul eder ve benimle yaşarsan, her şey normale girecek. Bizim zaten kendimize ilişkin bir sorunumuz yok. Yani şey olarak; ilişkisel olarak, ailesel olarak, karı koca olarak, çocuklarla ilgili olarak, bizim

birlikte yaşadığımız bir sorun yok. Bu sorun senin işte dışarıda yani kız kardeşime ilişkin bir şey” geliştirdiği kafasında. Bunu kabul edeceksin. O böyle bir şey sen bunu kabul edeceksin. Kabul ettikten sonra ortada hiçbir şey kalmayacak, biz böyle yaşamaya devam edeceğiz. Ama kabul etmezsen bu böyle olmayacak. Sen bırakacaksın, görüşmeyeceksin, gitmeyeceksin, gelmeyeceksin, dışarı çıkmayacaksın, şöyle yapmayacaksın, böyle yapmayacaksın, benim kurallarım geçerli olacak. O zaman benim kurallarım geçerli olduğunda hiçbir sorun olmayacak, kabul edeceksin ya da edeceksin. Ya kabul edeceksin ya da edeceksin. Bir alternatif de yok yani. Sen başka bir şey yapamazsın kabul edeceksin, sesini keseceksin. İşte bu, bu durum o kadar kabul edilebilir durumla, idare etme durumları kabul etmiyorsun ama önce acaba ses çıkartmadan ikna mı etmeye çalışsak, bir destek almaya çalışacak ailesi ile yan yana geliyorsun onlarla ortak bir çözüm bulmaya çalışıyorsun. Onlar da diyor ki: "evet haklısın, gerçekten bir problem var, destek alması gerekiyor" ama şey geliyorlar bir süre bizimle kalıyorlar, onlar gittikten sonra, onları bir şekilde geldiğinde ikna etmeye çalışıyor, onların kafasını karıştırıyor. Sonra yardım alacağım, diyor almıyor. Ya da başka türlü bir şeylerle bunu manipüle ediyor. Olmuyor yani olmayan ve devam eden, ciddi bir süreç yaşandı. Sonra artık hani ben kesinlikle dedim: yani boşanma, boşan, boşanmamız gerekiyor ya ayrılmak, başka bunun bir yolu yok.

O süreç işte benim tam da artık imzaların şey yapıldığı, soruşturmaların açıldığı, başladığı süreç ayrıca evde bile bir arada yaşamamanın çok zor olduğu bir süreç. Yani bir arada kalamıyorsun çünkü her ortam tartışma, her an patlayabilecek bir tartışma ortamının içerisinde ve giderek artık şey haline gelmiş. Kendini savunma, savunması, senin kabullenmemen onun kendini ikna etme şeyleri artık şiddete dönüşebilir, her an her şekilde, şiddete dönüşebilir bir eğilim içerisinde. Yani sen bu şekilde aynı evde kalarak ancak kendini koruyabilmenin mekanizmalarını oluşturmaya başlıyorsun. Yani yaşamda bir şekliyle bir şey olabilir evet yani olacak çünkü kesinlikle boşanmak istemiyor. Boşanmak istemediği için, bir de üstelik avukat. Yani neden? Nasıl? Olmayacağı konusunda teknik bilgileri de var. Mesela evden hiç uzaklaşmıyor. Yani diyorsun ki, hani biz biraz ayrı kalalım, büron var, kocaman ev, daire şeklinde bir büro. Hani git orada kal! Tamam mı? Bir süre orada kal. Ya da memleketine git, başka bir şey yap hani oradaki işlerle ilgilenen, şehir dışına çık. Kesinlikle evden hiçbir şekilde uzaklaşmıyor. Geç geliyor, mesela gidiyor büroya, geç geliyor. Gecenin bir saati geliyor, işte alkollü geliyor. Ya da hafta sonu mesela hiç evden çıkmıyor. Anlatabiliyor muyum? Sürekli evin içerisinde. Ben hafta sonu o süreçte hem cumartesi hem pazar sürekli çalışıyordum işe gidiyorum. Yani şey sınav, açık öğretim, bir sürü açık öğretimin sürekli sınavları olur, her sınav, hiçbir şekilde o dönem; iki yıl ben cumartesi, pazar evde hiç zaman geçirmediğim. Yani sınav alarak evde kalmadım. Öbür zamanlarda; çocuklarla birlikte sabahın işte yedisinde evden çıkıyordum, akşam hemen onları beş de eve getiriyordum. Hızla yemeklerini yapıyorum, yediriyorum, derslerini bilmem neyerini, ortalığı toparlıyorum, çocukların çocuklarla birlikte aynı oda da geçiriyoruz. Onlarla birlikte kalıyorum yani. Öyle bir süreç geçti. İki yıl boyunca. Arada ailesi gelip gitti bilmem neler oldu falan. Bu arada tabi çocuk daha küçük, kaç yıl oldu üç

boşanalı üç buçuk yıl işte; beş yıl öncesine gitsen, 15-14 yaşında "****", 10 yaşındaydı da şey"****" yaşındaydı. Henüz çok bu durumu çok şey yapmıyordu yani istemiyordu yani o iki yıl öncesinde falan sorduğumda yani boşanma durumunu, açıkçası bana "anne dedi ya ben şey istemiyorum boşanmanızı". Bir şey olur, hani bir yolu olur yani belki babam şey yapar, başka türlü olur, bilmem ne yapar ama ben şimdi istemiyorum" dedi. Ondan sonra aradan 2 yıl geçmişti işte bu süreci uzun yaşadığımızda tekrar artık boşanma davası açmaya karar verdim de dedim ben böyle bir şey biz seninle konuşmuştuk. Ne yapalım? Ben tekrar soruyorum. Anne: bir şey değişti mi? Değişmedi. Sen mutlu musun? Değilsin. Sen bilirsin dedi. O zaman zaten gidip davayı avukata açalım artık dediğim şey, ki o da bir tane avukatla da olmadı, üç tane avukat değiştirdik. Bütün bulduğum avukatları ikna etti, boşanma davasından çekildi avukatlar. Üçüncü avukatı da hiç tanımıyorum. Gene bu "****" kampüsünde bir şey öğrenci vardı bizim. Öğrenci kulüplerinden falan tanıştığımız sonradan, o hukukçu, hukuk, avukat olarak mezun oldu ama tıp fakültesinde deontoloji bölümüne girdi. Onula uzun yıllar böyle bazı ortamlarda muhabbetimiz olmuştu. Ona dedim: bir tane avukat bul. O da böyle bayağı gerçekten, iyi bir kadın avukat buldu. Gerçekten de genç ama çok da şey bir avukat. Hiç de tanımıyor tabi ki çevresinden falan da değil onu buldum.

Onunla işin içerisine girdik. O avukatı buldum diye bayağı olay oldu zaten, onunla bir kere görüşmedi. Hatta şey, avukatta dedi ki: yani nasıl bir meslektaş bu? Meslektaşım demeye utanıyorum. Yani hiçbir şekilde, arıyorum telefonlara çıkmıyor, hiçbir şekilde görüşmüyor. Hani bir şey konuşamıyorsun; sürekli dilekçeler yazıyor, inanılmaz dilekçeler yazıyor yani ve cevap verme hakkını doğurmaya çalışıyor. Yalan yanlış bütün o yalan yanlış diye konuştuğumuz o süreci, bir de biz, mahkeme süreci boyunca, dilekçelerle yaşamak zorunda kaldık. Yani sürekli dilekçelerle bunu yazıp; böyle de oldu, böyle de oldu, böyle de oldu. Şey diyor ki işte böyle bir şey yazmış, ne cevap vermek zorunda mıyım? Diyorum yani yazmış yani bir şey söylemek lazım. Oturuyorum; ya bu böyle olmadı, bu böyle olmadı, bu böyle oldu falan diye oturup dilekçeler falan yazdığın bir süreç geçiyorsun.

Neyse işte boşanma davasını bir şekliyle açtım. Açtıktan sonra bu sefer, önce ailesi biraz daha hakikaten anlıyor gibiydi durumu, sonra bu, bir gün ya bir türlü de bir şeyden de ayrılamıyoruz. Yani evden uzaklaşmıyor. Boşanma anlaşmalı boşanmaya yanaşmıyor. Hiçbir yolu yok yani. Evden gitmiyor. Ne olacak? Ne yapacağız? Uzayacak dedi bu süre. Yani ne kadar da o iş için başvurduğumuzda hatta boşanmayı açtığımızda neredeyse 11 ay sonrasına duruşma verdiler ya. 11 ay sonrasına duruşma verdiler. O süreçte de bir şey yapamıyorsun. Evde duruyor yani, hiçbir şey yok. İlginç işte yaşam bazen insana belli fırsatları görmek, görmesi için fırsat doğuruyor herhalde. Yine böyle bir akşam çok içip gelmişti. Her gün zaten içip geliyor da o gün baya baya daha fazla bir içmiş. Ben işte üst katta ders çalıştırıyorum. Aşağıda gelmiş işte biz yemek yiyoruz falan, yemişiz, bitmiş. Dolapta yemek, yemek yendiğinden falan rahatsız oldu. Çıkarttı işte kendine yemek yapmaya çalışıyor. O saatten sonra saat herhalde 10 buçuk, 11'e falan geliyor.

Ondan sonra aşağıdan hem yemek yapıyor hem söyleniyor böyle birtakım hakaretler ediyor kendi kendine. Niye yemek bitmiş de yemek yokmuş da bilmem neymiş falan, abuk sabuk bir sürü şey konuşuyor. Ondan sonra bu sefer hakaretlerini işte gene beni en çok yaralayacak şekilde yok aileme falan işte kadına hep yapılan şeyi bir şeyler, bir şeyler konuşmaya çalışıyor. Susmasını söyledim birkaç defa ders çalıştırdığımı çocuğa. Hakaret, kes dedi. Hatta "****" konuşma, sus falan dedi. Bu susmuyor, devam ediyor. "****" dedi ki anne dedi ben şey yapayım, ineyim de dedi, konuşayım. Sussun artık yani, bir dur diyeyim. Kızım gitme falan. Yok gideceğim dedi. Aşağı inince: gel dedi, seninle biraz konuşmamız lazım dedi. Sen her şeyi yanlış biliyorsun falan gibi. Tamam dedi o da konuşalım. Geldi işte salona girdiler, salona kapıyı kapattı girince. Kapıyı kapattı.- Ben de kapıyı kapatmasın da yani öyle bir şey hiç yaşamadık ama- kapıyı kapatıp konuşmasından rahatsız oldum. Dedim ki: çünkü çok sarhoş zaten yani sarhoş da olsa onlara ilişkin, ona ilişkin bir şey yapmayacağını biliyorum öyle bir şey yaşamadık ama kapıyı kapatması gene de rahatsız edici. Kapıyı kapatma aç dedim. "Yok konuşacağım rahatsız etme beni" dedi. Sonra işte balkona doğru falan gittiler. Kapıyı kapattı, konuşuyor ama bu arada konuşurken şey yapmaya başladı; anlatıyor bir sürü şeyi. Neden böyle oldu, budur, nedir? Budur. İşte senin annen böyledir, böyledir senin annen. " Baba diyor farkında mısın? Diyor. Annem ile ilgili konuşuyorsun. Annemi ben tanıyorum diyor. Sen anneni ne kadar tanıyacaksın? Annen beni sana yanlış anlatmıştır. Şöyle olmuştur, böyle olmuştur. Baba diyor, annemin bir şey anlatmasına gerek yok. Bak biz aynı evde yaşıyoruz. Bütün her şeyi birlikteyken oldu zaten diyor. Öyle olmadı diyor. Bak ben sana anlatayım diyor, anlatıyor bir şeyler "****"hala diyor ki "baba diyor, bu söylediğin hiçbir şey böyle olmadı, ben içindeyim. Bu senin anlattığın, hiçbir şey bu şekilde olmadı baba" diyor. Sen nasıl bana inanmazsın, diyor seni nasıl doldurmuşlar falan diyor- ama nasıl bağırarak falan söylüyor. Sen nasıl inanmazsın? İnanacaksın. Bilmem ne, falan filan deyince, Dedim ki: çocuğu rahat bırak! Zorlama. Karışma sen, git falan diye. Sonra "****" yapmaya başladı. "Baba dedi aç kapıyı yap falan" diye, ağlamaya başladı. Ben dedi ne yapıyorum? Çocuğa bir şey mi yapacağım? Ne yapıyorsunuz bırakın açmayacağım kapıyı. Ama bu seferde "****" "anne dedi, anne iyiyim ben sorun yok" diyor. Hayır kızım açacak kapıyı dedim. Aç kapıyı yoksa polis çağıracağım dedim. Aç kapıyı, çocuğu çıkar dışarı yoksa polis çağıracağım dedim. Çağıramazsın, polis çağırırsan şöyle olur, böyle olur. Eğer sen polis çağırırsan ben de senin, şöyle yaparım. Ailene şunu yaparım annene şunu yaparım, kız kardeşine şunu yaparım, -işte o dönemde bu ruhsatlı silahı falan vardı. Yarın hiç birisini bulamazsın; öldürürüm, möldürürüm, bir sürü, sarhoş kafayla bir sürü şey söylüyor. Dedim ki; bak, şeyi aradım (ondan sonra hemen avukatı aradım dedim ki böyle böyle bir şey yaşıyoruz, çocuğu dedim içeri aldı, kapıyı açmıyor. Bir şey mi yapıyor? Dedi. Şiddet uyguluyor mu? Dedi. Yok dedim. Öyle bir şey yok ama dedim hakaret ediyor şey yapıyor dedim. Yani tamam dedi; fiziksel şiddet olmayabilir ama dedi anladığım kadarıyla dedi bir şey var dedi. Farklı psikolojik bir şiddet var dedi. Hemen polisi arayın dedi. Arayayım mı? Dedim, gelir mi? Falan. Siz arayın polisi dedi. Polisi aradım. Dedim böyle böyle bir durum var dedim. Benim polisi aradığımı duyduğu, arıyorum dediğim anda odanın kapısını açtı, şeye geliyor yani, benim üstüme

yürüdü. Ben de hemen çocukların odasına girip kapıyı kapattım. Kapıyı kapattık..., kapıyı kapattıktan sonra kapıyı şey yapıyor, zorluyor. Dedim ki: eğer kapıyı zorlarsan bak şu anda telefon edeceğim. Avukatı aradım, polisi ara dedi. Zaten arıyorum ama camı açtım, komşulara da söyleyeceğim yani. Açtım şey yapacağım, bağıramayacağım bak dedim. Kapıdan çekildi ama ben gene de polisi aradım. Dedim ki: böyle böyle dedim. O da dedi ki: saldırıya, yani bir şey mi var? Acil bir durum mu var? Dedi. Dedim ki: çocukların odasına kapıyı kapadım, kilitledim ve kapının dışında. Eğer ben kendime odaya atıp kapıyı kilitlemeseydim hani şiddet uygulayacaktı. Ve peki dedi: bu durum devam edebilir durumda mı? Evet dedim. Edebilir. O zaman geliyoruz hemen dediler. Yemin ediyorum, aradan 10 dakika falan geçmedi yani hemen şeye geldiler, kapıyı çaldılar aşağıdan. Bu kapıda, kapıda, açmayacaksın diyor, şikâyeti geri almayacağım dedim. O zaman dedi: şey, ben de dedi bunun bedelini ödersin dedi. Görürsün o zaman dedi. Yarın dedi. Şey de dedi. Annen ve kız kardeşinin ya da yeğenin yeğenin can güvenliğinden artık ben sorumlu değilim, benim kaybedecek bir şeyim kalmadı dedi. Ben de o kapıyı açtırmıyor bana pencereyi açtım kapının girişi çünkü. Şey dedim: ben dedim, şey yapamıyorum hani kapıyı size açamıyorum; çünkü izin vermiyor dedim. O da dedi ki: şey yapın, açın kapıyı, biz kapıdayız dedi. Başka bir zile basmışlar, kapı açılmış, asansörle çıktılar. Evin kapısını çalınca; bizim yukarının kapısını, giriş kapısını açtı, kapıyı o açtı. Ben de hemen odadan çıktım, polisler geldiği için, çocuklarla birlikte. Ee, şey dedi: ben dedi şikayetçiyim dedi, şeye polise. Bana dedi, şiddet uyguluyor dedi. Üstüme yürüdü falan dedi. O da dedi ki polis: bir dakika beyefendi dedi, bizi arayan: hanımefendi dedi yani. Hanımefendi siz şikayetçi misiniz? Dedi. Tabii ki, dedim. Ben aradım sizi dedim. O zaman dedi: kimliğinizi alın dedi, şey yapın, bizimle karakola geleceksiniz dedi. O, o şimdi şey diyor: ben, ee, ben diyor şikayetçiyim diyorum diyor, ben de avukatım dedi. Olabilir beyefendi dedi. Siz de arkadan dedi gelin dedi. falan dedi. Bu arada komşular falan da çıktı kapıya. O kendisini komşulara anlatmaya çalışıyor. Diyor ki işte: işte, bana diyor üstü, şey yaptı diyor, üstüme yürüdü diyor, böyle bağırdı çağırdı diyor, bilmem ne yaptı falan diyor, bir sürü, bir sürü şey söylüyor. Ondan sonra ben de dedim ki komşuya, karşı komşuya, yan komşuya falan: şey yapın, çocuklar evde kalacak dedim. Çocuğa da "****" kapıları kapat dedim, ben şimdi şeyi arıyorum dedim. -Bir tane daha avukat arkadaşımız vardı-, onu arıyorum dedim telefonunu. O dedim, ilgilenecek sizinle, sakın açma kapıyı dedim. "****" burada dur dedim. "Tamam anne" dedi. "Sen merak etme" dedi. Ondan sonra polislerle birlikte bir kimliğimi almışım, nasıl giydim? Ne terlik giydim, üstüme de bir şey almamışım, karakola gittik. Arkadan da o arabayla geldi. Biz gittiğimizde işte komiser falan vardı kapı da. Ben de ilk defa, burası neresi? Ortam nasıl bir şey? Bir görüşme vardı. "Alacağım sizi" dedi. O arada o geldi karakolla. Böyle şey yapıyor, diyor ki: ben avukatım diyor, dinlemeyin diyor, yalan söylüyor diyor, önce ben konuşacağım falan diyor. Hayret ilginç bir şekilde oradaki komiser dedi ki: avukat olabilirsiniz, dedi. Ne olduğunuzun bir önemi yok, dedi. Orada sıranızı bekleyin dedi, önce hanımefendiyi alacağım dedi. Neyse girdik. İşte bana, ne oldu? Falan dedi. Böyle böyle dedim. Bu dedi durumları dedi, yani şiddet dedi, yani şiddet falan gözüküyor öyle bir şey yok dedi, rapor al diyemeyeceğim, başka bir şey yok, dedi

ama dedi istiyorsanız dedi bu devam edecek gibi söylüyorsanız dedi, şey yapalım dedi: sizi kadın evlerine falan gönderelim dedi. Yok dedim. Çocuklar evde, ben eve döneceğim dedim. O zaman dedi: tekrar olursa ne yapacaksınız dedi? Tekrar ararım sizi dedim. Ya ben eve gideceğim, yani bunun başka bir yolu yok. Çocuklar evde yalnız, dedim. O zaman eve gittiğinize dair bir şey imzalayın falan filan bir şey dedi. Bir de dedi: yani şikayetçisiniz anladığım kadarıyla, dedi, uzaklaştırma alınabilir ama dedi, şikayetinizin bu şikayetinizin doğru olduğuna ilişkin dedi bir şey olması lazım dedi. Mesela çocuklar ortamda diyorsunuz dedi, onlar gördü diyorsunuz dedi, çocuklar dedi şahitlik edebilir mi? Olayı yaşayan çocuk dedi. Çocuk, aşağıda da bir çocuk büro var, yarın gelip çocuk büro da bir şeyler söyler mi dedi. Ben de bu konuda ona baskı yapamam ama dedim. Yani. Eğer dedi: o bir şey söylerse daha ciddiye alınır. Aksi takdirde hani ortada şey yok dedi. Sizin beyanından başka bir şey kalmaz dedi. Tamam dedim çocuğa ben sorarım, o öyle bir şeyi kabul ederse, geliriz birlikte dedim. Ondan sonra avukatı tekrar aradım. Ne oldu? Falan dedi. Dedim: böyle böyle veya şey dedi. Şimdi dedi şey, ne deniyor ona işte o tutanak dedi tutulmuştur dedi. Ben o tutanağı hemen dedi, şeye mahkemeye uzaklaştırma kararı için başvuracağım dedi. Sabah. Hemen erkenden dedi. Başvuracağım. Ama dedim: hani en erken bir hafta falan sürer diyorlar, dedim. Ben bakacağım o işe dedi. Ondan sonra ben tabi eve, polislere de dedim ki: bakın beni getirdiniz, eve aynı şekilde götürün yani. Götürün, bırakın eve. Ben şimdi bu, çünkü benden sonra alındı. O da eve gelecek, eminim gelecek, biliyorum. Çünkü gelmeme konusunda hiçbir şey yapmaz. Şeye dedim, avukata da sordum dedim: Ne yapayım? Dedi ki tamam dedi, gidin ama dedi: telefonum sürekli, benim telefonum sürekli açık dedi. Gidin gene aynı şekilde dedi, odaya gene, oda kapısını kilitleyin arkasında sandalye bir şey falan koyun dedi. Herhangi bir durum olduğunda; en ufaklık bir zorlama kapı, bir şey şiddet olduğunda hem beni hem polisleri tekrar arayın dedi. Tamam dedim ondan önce geldim zaten eve çocuklarla birlikte şey yaptık oturduk biraz dış kapıyı kapattım şey yaptım, ertesi günü sabahtan erkenden gideceğim, giyineceğim, alacağım çantanın şusunu, busunu odaya koydum. İşte, suyu, muyu falan. Tuvalete de bir daha girmemek üzere, birkaç defa tuvalete girip, hızlı, hızlı. Ondan sonra odayı kilitledim. Zaten bir süredir hep öyle bir durum içerisinde yaşıyordum ama o, o gün hiç, hiç gözümü kırpmadım. Epey zamandır da gözümü kırpmadan geçirdiğim zamanlar olmuştu ama o gün hiç kırpmadım. Aradan herhalde bir saate yakın, bir buçuk saatte yakın zaman geçti. Geldi, girdi içeri. İşte mutfakta epey bir dolandı. İşte şişeler, bira almış, gelmiş tekrar, onları açtı, televizyonu falan açtı. Böyle hareketlilik odada ışıklar falan yanıyor. Sonra bir yerde, belli bir şey, kendi kendine odada dolaştı. Yukarı indi, çıktı bir şeyler, ben, ben, ben artık her ayak sesini, her kıpırtıyı, her şeyi bir şekliyle böyle sanki şey yapıyorum: böyle yani, saniye saniye kodluyorum kafamda. Neyse sonra bir yerden sonra sızdı, anladım sızdığını. Uyku sesleri, horultu sesleri falan bir şey geldi. Ondan sonra sabah çok erken ama böyle sessiz ve kıpırtısız bir şekilde, erkenden saat altı falan gibiydi, çocukları okul saatine göre uyandırdım, onlar giyindi işte bende, giyindim sessizce hemen bir an önce kapının dışına attık kendimizi, onları da çıkarttım, tam biz kapının dışına çıktık, o uyandı, kalktı kapıya geldi. Çocuklara dedi ki: okula mı gidiyorsunuz? Sanki hiç o

gece yaşanan hiçbir şeyi biz yaşamadık. Normal. Çocukları kapıda şey yaptı: hadi güle güle falan dedi. Onları öptü. Ondan sonra bana hiçbir şey söylemedi. Sonra ben kapıyı kapattım. Asansöre bindik, indik, okula götürdüm, işte bir şeyler aldım; kahvaltı falan etmemiştik, kahvaltı ettik sonra okula gittim. Öğlene doğruydum herhalde, avukat aradı, dedi ki: uzaklaştırma kararını aldım! Dedi. Hadi dedim ya! Nasıl? Aldım dedi yani hemen tamam dedi "6 ay dedi, size ve dedi, işte hatta dedi ailenizden de bahsettim dedi, yaklaşamayacak" dedi, 6 ay süresince. En uzun 6 ay veriyorlarmış zaten. O da bayağı şaşırtıcı bir şey oldu hakikaten ama aldı. Sonra ben tabii akşamına biraz hani eve nasıl geleceğim? Evde mi olacak? Avukat ya ne yapacak? Falan ama. Tabii bu avukat olmasının biraz da şeyini biliyor. Hani hemen kararı daha hızlıca görmüş, gitmiş kendisine, şey yapmış" işte ben eve geldiğimde anladım işte yorgan, yastık bir şeyler evden almış, kendi çantasını bir şeylerini, kıyafetlerini falan toparlamış, kullanacağı bir şey ama bir de o günü hatırlatan bir şey annesi ona böyle bir turşu yapıp göndermişti. Onun bir böyle güzel, meşhurdur oraların annesinin turşusu, o turşusunu almayı da ihmal etmemiş. Turşusunu da almış götürmüş, gitmişti. Yani evde yoktu.

Hemen şey, ne yaptım? Hemen, hemen gittim. Yine de yani öyle bir şeyle, evin kilitlerini değiştirdim, çilingir, şey çağırdım, üstün, altın falan kilitlerini değiştirdim. Çünkü artık evde uyuyabilmek istiyordum yani. Belli mi olur? Bilmiyorum yani. Evet o gün de uyumadım ama o gün rahat uyumadım yani (gülme sesi). Öyle bir şey oldu. Tabii bu biraz, bir süre tabii devam etti. Çünkü şeyi biliyorum yani, bunun onda, daha fazla bir şeyleri daha öfkeliendirdiğini, öfkeliendirebileceğini. Bunun hani ona bir tezgâh tezgahmış gibi yani; onun evden atılmasını sağlamış olmayı, evet bu benim için belki bir sürü şeyi hızlandırdı ama onun içinde bir sürü şeyi çok yakınlaştırdı ve bu, bu hiç beklemediği bir süreçti. Benim de hiç beklemediğim bir süreçti. Yani nasıl yaptığıma ben bile kendim... nasıl oldu da böyle bir şey yaşadığıma kendim bile inanmıyorum yani. Anlatabiliyor muyum? Ama oldu yani öyle bir şey oldu ve işte ondan sonra öyle bir süreç başladı. Bundan sonra da zaten işler biraz daha hani iyice çirkinleşti. O akşam çünkü hatta polisler geldiğinde şey söylemişti: siz beni hani, ben şikayetçiyim ya da onu dikkate alıyorsunuz ama onun da davası var. Aranıyor, onu işte bu şey bu Barış İmzacıları'ndan bilirsiniz belki, şey yapılacak işte yargılanacak. Belki hapse girecek bilmiyoruz yani şu anda öyle bir durumu var falan diyor. Böyle bir baktım yani polis de böyle ne diyor bu? Falan dedi. Birdenbire ya bu, ne ilgisi var falan dedim. Hadi gidelim falan dedim, çıktık. Ama yani öyle bir durumda, orada etrafta komşular var tamam mı? Yani. Komşular bunu niye bilsin? Yani öyle bir durumları yok. Sen ne yapmaya çalışıyorsun?

Sonra işte dava açıldı, başladı. Mahkeme sürecinde de bir tane dilekçe vermiş ve zaten en ağır geleni o olmuştu. Yani çocukların velayetini talep ediyor ve şey diyor hakime: yani imzacıdır kendisi şey olmuştu; soruşturma açılmıştır, her an işsiz kalabilir, dolayısı ile çocuklara bu anlamda bakabilecek durumu da olmayacaktır. O nedenle ben velayeti talep ediyorum. Kendisinin bu

durumunun araştırılmasını ve değerlendirilmesi istiyorum, diye. Bunu da çok solcu bir avukat, özellikle bu 2000, 2003'lerdeki cezaevi olaylarında aktif çalışmış orada birebir gönüllü avukat, avukatlık yapmış, bir avukat olarak, bu, böyle bir şey yapmış olması. Yani hiç açıklanabilir bir şey değil. Belki bu bile gerçekten hani akıl sağlığına ilişkin bir şeyleri söyleme noktasında bir şeyleri işaret eder mi? Ya da hırsını, öfkesini mi işaret eder ya da her birisi birden mi? Yani Ne denebilir? Bilmiyorum ama bu bana çok çok ağır gelmişti. Yani o da zaten bunu yapmış olmasını, etraftaki başka birilerine söylememiştir herhalde ama öğrenen herkes de bu konuda çok şey yaptı yani. Bunu çok fazla açıklamadım. Sadece yakın bir, iki avukat arkadaşı vardı. Hani beni onlara sürekli farklı şekilde anlatmaya çalıştı. Onların da olay, olayın içinde olanlar, onlar görmüşler, bilmişlerdi. Belki de bilinmesi gerekiyor, bilmiyorum ama yani işte insanın hani karşındakinin tepkilerinin normal ve sağlıklı bir şeyler olup olmadığı ama sana yaşattıklarının zaten sağlıklı olduğunu, onun kabul edilemeyeceğini, öyle garip durum ki bu, yani gerçekten sağlıklı bir insan bir şey yapar ve sen de onunla mücadeleyi öyle verirsin ama gene mücadeleyi veriyorsun ama karşındakinin tepkilerinin; ruhsal bir takım dengesizlik, hastalık durumu olduğunu da biliyorsun ama bu seni, bir şey değiştirmiyor, hatta senin için daha da tehlikeli duruma getiriyor falan. Yani ne olduğunu bilmediğim bir durum içerisinde yaşıyorsun.

O altı aylık süre, ondan sonraki neredeyse üç ay falan, benzer şekilde işte engelledik, bilmem ne yaptık falan ama çok sayıda mesajları şunları, bunları bir sürü bir şeyler atmaya devam ettiği, büroda yatıp, kalktığı arkadaşlarıyla sürekli öfke nöbetleri; öfkelerini anlattığı, bir şey, bir şey bir şey yapmayı planladığı ama o arkadaşları tarafından engellendiği "bak avukatlık yapamazsın, meslekten olursun, bilmem ne" falan gibi sürekli bir takım şeylerle onu engelledikleri olayları sonradan hani duyuyorum yani birçok kez belki buralardan geçti, geldi yakın durdu bilmiyorum ama ben bunun tedirginliğini çok yaşadım. Ama en azından kapıya gelip hani dayanmadı ama öyle bir şey yapmadı ya da işte okula ya da başka bir şeye gelip ama ben onun gelebileceğini, her an orada olabilecek korkusuyla çok ciddi bir zaman geçirdim ve hani tedirgin yaşadım. Dolayısıyla biraz hani uzun ve zor bir süreç oldu. Sonra işte boşanma, bir de boşanmaya da yanaşmadı o haliyle bile. Boşanmaya yanaşmıyordu. Sonra en son sözleşme yapalım diye avukat zorladı, onun avukatı da kendine bulduğu. Çünkü konuşmuyor, sözleşme de yapılamıyor. En son onu biraz ikna etmeye çalışmışlar: bak yapamazsın, şöyle olur, böyle olur, tazminat davaları... Ben dedim: ben nafaka falan hiçbir şey istemiyorum, kendi adıma. Böyle bir şey yok. O dönem işte ilk etapta çocuklar için bir; 1500 lira gibi bir şey yapmıştı hakim: geçici nafaka vermişti. Avukatla biz, benim avukat da çocuklar adına, 1000'er lira olarak istedi. İşte öyle bir süreçti. Ne dedim en son, boşan boşanmaya ilişkin, Sözleşme. Avukat 1000'er lira çocuk başı isteyelim. Bu sizin değil onların hakkı dedi yani dolayısıyla sizin nafaka isteme durumunuz yok ama ondan vazgeçmeyin, çocuklar için dedi. O da şey demiş. Ben kesinlikle hiçbir şey vermeyeceğim. Öyle biner lira falan da asla veremem. Ne olursa olsun vazgeçmiyorum. Sonra dedi ki: sadece ikisine birden en fazla, 1000 lira, 500'er lira verecekmış. Bu kadarı kabul ediyor, başka türlü zorluk

çıkarıyor. Dedim ki: tamam! Ne olur. Yeter ki boşansın! Ben ondan şu anda hani şey, para da istemiyorum, falan diye öyle zor bela imzaladı. Ee, hâkim işte o duruşma günü, artık sözleşmeli, son birkaç gün kalmıştı sözleşmeyi imzaladı duruşmaya, duruşmaya girdik şey dedi hakim: -hiç unutmuyorum- ben dedi, biliyor musunuz, size bir şey söyleyeceğim dedi. "Dün dosyayı aldım, eve götürdüm, biri avukat, biri akademisyen, iki tane insan, bu kadar şöyle kalın bir klasör, dosya oluşmuş, ne kadar yazmışsınız, ben nasıl çözeceğim diye düşündüm. Eğer, kabul etme haberiniz bu sabah elime gelmemiş olsaydı, ben sizi burada ikna edecektim zaten, yani boşanın siz! Hani boşanın! Diye ben ikna edecektim ona uğraşacaktım. Uyuyamadım ya bütün gece, bu dosyayı okumaktan. Neyse ki son anda da olsa, karar vermişsiniz boşanma durumuna. Tamam, var mı başka söyleyeceğiniz bir şey" dedi. Yok dedik. Zaten hiçbir şekilde yüzüme falan bakmıyor, hiçbir şekilde avukata bile bakmıyor, konuşmuyor. Öylece boşandık. Ama bir klasör dolusu karşılıklı, çünkü ben dava açtıktan sonra, o bana dava açmış işte benim dava dilekçemde yazdığım her şeyi oturmuş, sayfalarca karşı şeyler; argümanlar üretmiş. Başka şahitler bulmuş. Bir sürü, bir sürü, bir sürü şey o kadar uzun uzun dosya, bu kadar dosya. Neyse işte; o dosyalara da çok şey kalmadan, anlaşmalı boşanmış olduk.

Tam 31 Aralık'ın son günü, iki bin ee, ihraç, Şubat'ta ihraç edildim. Aralık ne, ne kadar oldu? İşte, üç, tabii, uzaklaştırma falan başlamıştı da ben henüz o evden ayrıldığında daha işte çalışıyordum ve kısa bir süre daha devam edebildim. O, o zamanları, en azından; biraz (işte vardı falan) biraz daha iyi atlattım, o nedenle. Tam işte; Şubat'ta şey yaptık atıldım, ihraç oldu. Aralık'ta biri önce oldu, öteki sonra oldu işte. Kısa aralıklı öyle bir dönem. Yani arka arkaya gelen bir süreç oldu, sorduğun soru. Epey zaman geçmiş. İki için de üç buçuk, üç yılı bitirmişiz, üç buçuk yıl olacak tabii. Öyle, öyle yani. Şimdi tabii ondan sonraki süreç biraz daha san..., en azından öyle bir sancılı süreç olmadı. Bir yıl boyunca; hiçbir şekilde iletişim hani kurmadı çocuklarla, sonra bir yılın sonrasında, bir buçuk yıl sonra hatta, iletişim kurmaya başladı. "****" onun la iletişim kuruyor. "****" kendisi işte görüşmek istemiyor. Böyle devam ediyor işte, böyle. Biz görüşmüyoruz.

Ama bu durum artık biraz daha şeye döndü; daha rahat ev olarak, ortam olarak, bizim bu yaşadığımız şeyleri, üstünden geçen zaman, bir sürü şeyi iyileştirdi. Daha iyi durumdayız, psikolojik olarak falan. Tabii üst üste gelmesi çok çok çok yıpratıcı olmuştu ama hepsini birden atlatacak güç buluyorsun kendinde (gülme sesi) ne yapıyorsun? Hani biri bitip, biri başlamak yerine böyle; üst üste gelip, hepsiyle birden mücadele ederken, biri birini unutturur, biri birinin acısını azaltılır? Durumuma getiriyor. Ya da birini halledince: oh! Ya bundan rahatladım hani ötekine de yansır mı? Diyorsun. İnsan garip bir garip bir varlık yani bir yolunu buluyorsun işte. Öyle. Çocuklarım vardı tabii en önemli şey de onlarla birlikte hayatta kalmanın yolunu bulduk. Ondandan sonra ne yaptım? İşte ekonomik olarak da zaten hayatta kalmak da epey bir sıkıntılı dönem olmuştu. O da bir şekliyle yavaş yavaş da olsa yoluna girdi. İlk dönem, sağ olsun benim bu araştırma görevlisi derneğinden arkadaşlarım vardı. Onlar bir dönem bayağı bu beş, altı, altı, yedi

ay falan bayağı, bayağı benimle oldular, destek oldular o süreci birlikte yani ısrarla bir şeyleri toparlayana kadar önemli destekleri oldu. Sonra işte bir eczacılık eski öğrencilerimden birinin bir danışmanlık şirketinde bir raporlama dönemi, rapor yazılmasına ilişkin o yeni bir iş başlattı. Bakanlık, bu ilaç şeyleri var ya; kullanım talimatları, o kullanım talimatlarının yeni ilaç alırken kullanım talimatların da kullanılabilir olduğuna ilişkin anket çalışması ve ona ilişkin raporlama diye bir şey başlattı. O öğrencim de işte benimle bir şekilde bir başka bir şeyler bir araya gelmişti. Hocam dedi. Bunu yapar mıyız, birlikte yapabilir miyiz? Yaparım dersiniz, ben bu işi alacağım yapalım dedi. Ee tamam, bir deneyelim dedik. Hiç ortada bir şey yoktu. İlk denedik. İlk şey, anket sorularını her şeyi, her şeyi ilk olarak yaptık. Ortaya çıktı başladık. Sonra sesli anketler, görüntülü anketler falan bir buçuk yıla yakın ona devam ettim. Ondan sonra artık o işi herkes yapabilir olunca firmalar kendi içlerinde halletmeye başladılar. Öğrencim artık daha yani kendi şirketinde, kendi iki tane elemanlarıyla falan halletmeye başladı. Ondan sonra da işte bu dernek işi oldu. Derneğe girdim. Yani böyle birbirinin arkasına aslında çok da böyle zor, küçük belki bir, iki aylık onun dışında çok ekonomik olarak da şey yapmadım. Hani hem çocukların hem benim açımdan; çok zor koşullara girmediğimiz, bir ortam içerisinde devam ettik yani iyi oldu. Bir de tabii evin de hani kira olmaması yani ev üzerine çok pazarlıklar döndü tabii. Evi vermek istemedi. Hani sonuçta ben bile ödemiş olsam evin şeyini, bütün kredisini; o dönemde o eve harcıyordu falan filan ortaklık diye bir şey var belli bir şeyden sonra, evi bırakmak istemedi tabii. Ev satılsın ve evi alacağım dedi. Evi sattırmamak için çok uğraştık. Hatta evin üst katında kalacağım ben, orayı, o olmaz böyle bir arada yaşanır mı falan gibi bir şeylerle çok, anlatmadığın bir sürü başka mücadelelerde verildi. Bir arabamız vardı işte araba benim üstümdeydi falan. "Arabayı sat, bana ver gideceğim" dedi. Arabayı sattık verdik, gitmedi falan gibi neyse yani bir sürü, bir sürü bir şey oldu ama en azından yani sonuç olarak. Gerçi onu da çocukların üzerine yapmak koşuluyla kaldı. Ama o dönem ihraçtan sonra tapu masrafları, şunlar, bunlar falan ciddi masraflardı, hemen yapılacaktı hatta ben gittim tapuyla uğraştım ama masrafının yarısını karşılaması gerekiyordu, göndermedi karşılayamadığım için onu da geçiremedik. Öyle bir durum içerisinde yani ev kalmış ve ev kirası ödememiş olduk. Bu büyük bir avantaj. Yani benim için öyle oldu. Ailem, kız kardeşim o dönem İstanbul'da. Onlar vardı zaten bana geldiler, gittiler. Birlikte yedik, içtik falan. Hani onun da büyük şeyleri oldu, sağ olsunlar. Şey yani bir de tabii ekonomik bir zorluk çok ciddi hayatımın merkezine gelmiş olsaydı iki çocukla. O zaman çok daha kötü olabilirdi. En azından hem bir iş yaparak hem de bir şeyleri döndürerek, yaşamı yani çocuklar için en azından; kendilerine ait okul çevrelerinde, kendi arkadaşlarıyla, kendi ilişkileriyle devam ettirdik. Yani onların yaşamında bambaşka yeni dönüşümler olmadığı için de belki onlar için de daha kolay şey yapılabilirdi, kabul edilebilir oldu ki, o dönemde konuştuğum bir şey hani "ben de çok zor oluyor. Onlar da nasıl oldu hiç anlamıyorum. Hiç göstermiyorlar. Hiç böyle olumsuz tepkiler yani böyle vermiyorlar. " Onlar, şey dedi işte bir pedagog arkadaş "çocuklar bazı durumlarda; özellikle de kendi yaşamlarına ilişkin, çok belirgin değişiklikler olmamışsa hayatlarında, buna daha kolay adapte oluyorlar, algılıyorlar ve mesela: yaşamın merkezinde daha çok sen varsan ve sen idare ediyorsan, o, o konu aynen seninle birlikte

de devam edegeliyorsa bu onlar için zaten bir şey çok fazla değiştirmemiş oluyor. Dolayısıyla Onun için hani kendine bak, sen kendini iyileştirmenin yollarını daha hızlı bulmaya çalış, çünkü onlar gerçekten bu durumlara daha iyi adapte oluyorlar” dedi. Hakikaten gözledim biraz da öyle oldu gibi.

Sonradan, belli şeyler daha mı sonra ortaya çıkar, nasıl olur? Belli dönemlerde; belki belki farklı şeyler olur bilmiyorum ama biz bu süreçte; onlarla bu dönemi, hakikaten iyi atlattık gibi geliyor yani, bana, yani kendimize haksızlık etmeyelim, bayağı iyi atlattık gibi geliyor. Ya da en azından ben onların desteğiyle iyi oldu benim için, yani. Eğer depresyona ya da başka türlü bir şeye girmediysem, eğer böyle atlatılabilir durumda kaldıysam; kesinlikle onların varlığıdır. En önemli etken. Bir de herhalde, yaşamda kalmanın farklı yollarını bulmak gerekiyor yani bir biçimiyle. Çünkü kendi, kendi seçimlerin, isteğin, doğru bulduğun bir şey için, bir şey yapıyorsun ve sonuçta bunun bedeli olacak! Elbette. Ya hadi tamam ben kendi başıma olsam bunun bedelini zaten ama çocukların varlığı ile mesela; etraftaki insanlar ya çocukların var arkadaş, vazgeç şu, dön şu imzadan. Yani sen bu kadar bencil niye oluyorsun? Falan dedikleri zamanlar oldu açıkçası bana. Yani bu bence beni bencillikle suçladıkları; hani bak baba da yani baba da yok ortada, sen neyine güveniyorsun da hani kendi kendine bu imzayı falan çekmiyorsun? "Kendime güveniyorum" dedim yani. Bir de ben bunun sonrasında eğer bunu başaramazsam ve ben kendi yüzüme nasıl bakarım, o çocukların yüzüne nasıl bakarım? Yani bu başka bir şey yani. Ben doğru bulduğum bir şeyi bir sürü şeyle, evet yani bu, böyle düşündüğün de senin açından, çocuklar için bir haksızlık mı? Ama ben onlar için bir haksızlık yapmamanın yolları için de didiniyorsam, ki bana yani çocuklar da ilk dönemde hakikaten "anne sakın şey yapma ya! Hani hakikatten sakın, sakın pişman olma! Biz bunu, pişmanlık diye bir şey yok, biz seni anlıyoruz, seni çok seviyoruz, yaptığın şeyi de doğru buluyoruz" diye kendilerinin konuşmaları da oldu. Yani çocuklarda belki bu kadar ciddi bir karşı çıkış olsaydı: hani onların, nasıl yaparsın? Bizi mahvettin! Ya da böyle oldu, başka bir şey oldu. Çok daha üzülür ve çok daha fazla yara alırdım ama öyle de bir tepki onlardan gelmedi hani bana dönük ve de hiç düşünmedim zaten, hiçbir zaman. Yani hiçbir tek saniye bile imzamı geri çekeyim falan diye de düşünmedim. Yani şimdi düşündüğüm de nasıl bir şeydi bu? Bunu bile düşündürtmeyen, hani nasıl bir şeyin içerisinde oluyorsun? İnsan kendini nasıl öyle kodluyor ama hiç, hiç düşünmedin mi? Dediklerinde: gerçekten hiç düşünmedim yani bir gün, bir saniye bile düşünmedim yani yaşamda da bir yolunu bulduk. Nasıl bulduğumu, bunun bir formülünü, reçetesini ya da belirlenmiş, bir gün öncesinden, bir sonrasında ne yapacağım? Diye düşündüğüm bir durum değil. Sadece, yaşamın içerisinde, yaşamda kalmaya çalışmak ve onun da yolunu, yaşarken bulmak gibi bir şey oldu. Aynen. Öyle işte.

Sonra sizlerle tanıştım, Bir araya geldik. O benim için çok özel bir şeydi ya çok iyi geldiniz. Hepimiz birbirimize çok iyi geldik. Böyle devam etti. Arada sıkıntılarımız da oldu ama ne yapalım? Her yerde oluyor, diyelim yani. Bu da ayrı mesele. Öyle işte.

